

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LII
IULIE — AUGUST
1974

CURIERUL ADVENTIST

IULIE — AUGUST

1974

C U P R I N S

— 23 August 1944 — 23 August 1974	Redacția
— Vorbire și tăcere	T. Cazan
— Domnul, neprihănirea noastră	M. Popa
— Blinzi și smeriți	I. Moldovan
— Pentru că nu știți	V. Cojea
— Sensurile bogăției harului	Gh. Indricău
— Casa lui Dumnezeu	Al. Constantinescu
— Epistola către Evrei	Exeget
— Un Dumnezeu viu	N. Bastoreală
— Fiul lui Dumnezeu	D. Popa

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația :

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 21.59.60

Redactor

Dumitru Popa

23 August 1944 - 23 August 1974

Treizeci de ani de libertate și progres social în patria noastră

Republica Socialistă România

23 August este sărbătoarea înscrisă cu litere de foc și aur în calendarul contemporaneității românești, ziua eliberării de sub agresiunea fascistă. Sub marele pavoaz al flamurilor, sub arcul de triumf al izbinzilor dobândite în anii socialismului, sub înțeleapta conducere a statului nostru, „strada pe care ne ducem la lucrul nostru zilnic, casa în care locuim și care închide între zidurile ei bucuriile și fericirea vieții, piața pregătită ca să facă față asaltului năvalnic al recunoștinței și manifestarea voinței de a înjuga timpul la carul prefacerilor noastre naționale“, toate împrumută vestmint ales patriei întregi. La cotele cele mai înalte ale creației socialiste flutură steagurile biruinței, din Maramureș și pînă la Delta, din munții Moldovei și pînă la țărnul de aur și veșnic neadormit al mării, ca și în cîmpiile mănoase ale Bărăganului. La Porțile de Fier și Galați, de la uriașul baraj la noua cetate de foc a României Socialiste toate realizările contemporane se înscriu în această sărbătoare a împlinirii tuturor năzuințelor noastre naționale. Și să nu uităm că ființa neamului acesta s-a desăvîrșit în lupta neîncetată ce s-a purtat pe plaiurile acestui pămînt neasemuit de frumos și bogat, fie că este vorba de cîmpiile mănoase ale Dunării, sau asprimea fermecătoarelor plaiuri ale Hațegului, frumusețea și înțelepciunea Moldovei și tablourile negalatei comori naturale ale Transilvaniei, țara întregă în decursul întregii ei istorii a năzuit și s-a luptat pentru realizarea a ceea ce ochii noștri văd, urechile noastre aud, și ceea ce este și mai uman, mai firesc, pentru ceea ce simțim cu profundă emoție în paginile

ce se scriu astăzi în hrisovul patriei noastre.

Dacă ne întoarcem cu treizeci de ani în urmă, în căutarea evenimentului istoric ce-l sărbătorim cu ocazia acestui jubileu la scară națională, steagurile ce-au mișcat sub adierea fierbinte a verii, evocă cu putere și legitimă mîndrie actul de importanță crucială pentru destinele națiunii române, actul ieșirii din războiul nefiresc împotriva Uniunii Sovietice. Într-o Românie decimată de un război ce nu-l dorise, frustată de cele mai elementare libertăți democratice, subjugată de imperialismul german și de dictatura fascistă, țara și-a găsit resursele sănătoase, conștiente și hotărîte de a se înscrie pe o nouă traiectorie și anume pe traiectoria fericirii și demnității umane.

Generația care a trăit actul de la 23 August 1944 a avut privilegiul să fie contemporană unui moment unic, moment de o covîrșitoare însemnătate în întreaga istorie a poporului și neamului nostru. El a însemnat apoteoza luptelor sale multiseculare pentru libertate și dreptate socială, pentru binele și fericirea poporului nostru iubit. Este meritul elementelor clarvăzătoare ale acestei țări, de a fi organizat și condus atunci în chip strălucit lupta încununată de victorie a maselor populare.

În realizarea actului memorabil de la 23 August 1944, un factor important a reprezentat și împrejurările internaționale favorabile, victoria Uniunii Sovietice a cărei armate a dus greul războiului avînd cele mai mari jertfe materiale și umane în înclăstarea cu fascismul, luptă desfășurată deopotrivă de celelalte forțe ale coaliției anti-hitleriste, de forțele demo-

cratice din țările ocupate de hitleriști.

O singură zi a anului, ziua de 23 August, reflectă asemeni picăturii de rouă în care se răsfrînge cerul, pe celelalte 364, cu toate marile victorii repurtate pe drumul ireversibil al socialismului. Într-un bilanț lapidar este aproape cu neputință să zăbovești pe fiecare treaptă din cele 30 ale devenirii noastre, reprezentînd, multe din ele, tot atîtea etape istorice. Toate la un loc prefigуреază însă profilul impresionant al României contemporane, României Socialiste, cu o economie dinamică și cu o cultură înfloritoare, cu vaste perspective de progres și prosperitate.

La aniversarea a trei decenii de la eliberarea țării noastre de sub jugul fascist, steagurile marilor biruințe filfilie cu strălucitoare apoteoză, pe întinsul de basm al plaiurilor noastre străbune desfăcîndu-se larg în bătaia reinnoitoare și mereu proaspătă a vîntului ce a curățat mizeria și incertitudinea și a statornicit pacea și încrederea, bucuria și optimismul molipsitor în fiii țării printre care ne numărăm și noi.

Întreaga suflare românească respiră de trei decenii atmosfera păcii, speranței și încrederii în destinele acestui minunat și harnic popor, încrederea în conducătorii ei luminați și în instituțiile țării care au realizat marile deziderate sociale ale prezentului, care a sensibilizat mulțimile, inimile noastre românești, cu obiective generoase cu realizarea lor și care au umplut golurile materiale și estetice ale poporului, ținîndu-ne în avangarda strădaniei de fericire și progres social și mai presus de toate, a reușit să descătușeze energi-

ile vitale și creatoare ale întregului nostru popor.

Și cât de larg cuprinzătoare sînt aceste energii nesecate ale națiunii noastre, ce într-un flux continuu schimbă și preface fața țării noastre de la un capăt, la celălalt capăt al ei. În generația noastră, sub ochii mari și larg deschiși ai copiilor și nepoților noștri, se-nfăptuiesc poveștile cu sfarmă piatră, sfărîmîndu-se ignoranța și asuprirea, exploatarea și slugărnicia, căci de trei decenii privim fără teamă soarele, privim drept, cu șira spinării dreaptă și cu conștiința demnității și a rolului ce-l avem de jucat în această parte a lumii. Conștienți că „înțelegerea și făurirea conștientă a istoriei, este prima virtute a unui popor devenit stăpîn pe soarta sa“.

Istoria, are în aceste zile de glorioasă aniversare națională a poporului nostru, un tîlc adînc... ce cuprinde în tot, trecutul, prezentul și viitorul său.

Trei decenii trăite cu pasiune de țara întregă: trei decenii în care ființa și voința inteligentă a țării a respirat în voie prin toți porii ei. Trei decenii de la marele act al conștiinței și voinței naționale, al demnității și eroismului desăvîrșit al poporului nostru; un salt cantitativ și calitativ spre realizarea sa liberă și deplină. Trei decenii într-un trecut milenar și glorios; trei decenii în care s-au prăbușit altarele ignoranței și urii, ale egoismului individualist și a șederii în sarcăcie și mizerie; trei decenii dintr-o eră nouă a cărui arc deschis spre viitor, spre treptele incandescenței strălucitoare, este scrutat cu competență, optimism, bărbăție și încredere de privirile unei națiuni ce-și cumpănește cu înțelepciune puterile și își înfăptuiește cu cutezanță și dirzenie cele mai nobile țeluri, cele mai avîntate idealuri. Iar națiunea aceasta, este patria noastră, România, Republica Socialistă România. Sîntem noi; sînt copiii și nepoții noștri, prezentul și viitorul nostru. Stăpîni pe destinele sale, poporul Român eliberat de cătușele și stihile

rînduieților trecute... înainteză victorios pe acel curs al istoriei cuprins în formula atît de lapidară, dar plenară în semnificația ei profundă... „Saltul omenirii în domeniul libertății spre fericire, spre pace, spre progres“.

Da, sîntem datori a consemna realitățile istoriei și anume că 23 August a însemnat traiectoria ascendentă a acestui salt, zorii ce și-au conturat perspectivele lor, moment în care poporul Român și-a început drumul său spre progres, spre bună stare, spre libertate, spre pace și fericire.

De atunci, etapele biruințelor s-au însemnat pe răbojul vremurilor de luptă și bucurie. „Acest jubileu prilejuiește o însuflețitoare retrospectivă a drumului de luptă și muncă străbătut de oamenii muncii“, care au creat condiții pentru manifestarea deplină a energiilor și forței întregii națiuni, pe care a ridicat-o la treaptă superioară de dezvoltare. Satele și orașele noastre și-au schimbat înfățișarea. Pădurea schelelor și svelta și armonioasă arhitectură a noului, ne arată că reminiscențele ruinelor aduse de război și mizeria cocioabelor vremurilor trecute au fost lepădate și o haină de cărămidă, beton, piatră, marmură, sticlă și aluminiu, a fost îmbrăcată. Constatăm o aliniere perfectă în orizontală — tablou policrom ce bucură ochiul și satisface aspirațiile legitime ale inimii, cum și o luminoasă perspectivă în verticală, așa cum arată astăzi fața țării noastre.

Ca niciodată în trecutul său, națiunea română, liberă și suverană cunoaște o prodigioasă înflorire, afirmarea crescîndă a potențelor și capacităților sale creatoare constituind o uriașă forță dinamică, pe drumul progresului și civilizației.

Faima hărniceii, a înțelepciunii Conducerii și năzuinței de pace a poporului român a trecut de mult timp fruntariile țării, demonstrînd vitalitatea pururi tînără a unui popor milenar, cum și locul cîștigat prin muncă și principialitate socialistă, printre națiunile independente ale lumii contemporane.

Cum platoșa de beton a barajului a zăgăzuit apele bătrînului Danubiu, înscriind o nouă epopee națională la Porțile de Fier, tot astfel energia întregii națiuni a fost zăgăzuită și dirijată în aceste decenii pentru a scrie cea mai glorioasă epopee a tuturor timpurilor, realizarea dorințelor și a visurilor generațiilor trecute.

Între politica internă și externă există o strînsă legătură, ea corespunzînd pe deplin intereselor poporului nostru, cauzei socialismului și păcii.

În centrul politicii noastre externe se pune dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare cu țările socialiste. Totodată, țara noastră dezvoltă relații cu toate țările în spiritul principiilor coexistenței pașnice între state cu orînduri sociale diferite, pe baza principiilor confirmate de viață, ale respectului suveranității și independenței naționale, ale egalității în drepturi, neamestecul în treburile interne și avantajului reciproc, respectarea dreptului fiecărui popor de a-și hotărî singur soarta, corespunzător intereselor și aspirațiilor sale vitale.

Prin aceste acțiuni România și-a înscris cu litere de aur numele ei în istorie, la realizarea căreia a contribuit în mod magistral și creator Excelența Sa Dl. Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România.

Vastul program de activitate pentru făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate, deschide în fața poporului nostru a fiecăruia dintre noi, nenumărate posibilități de afirmare a capacităților creatoare, a inteligenței, competenței, devotamentului.

30 de ani, vîrsta primei, deplinei maturități.

O vîrstă simbolică și pentru România modernă, pentru care viitorul s-a și anunțat calitativ superior față de tot ce am atins și am lăsat în urmă pînă acum.

Iar pentru continuarea acestor realizări, dar la o scară mai mare, mai avîntată, mai îndrăzneată, Congresul al XI-lea, acest forum al țării, ce se va ține în acest an, va trasa viitorul program destinat să confere

noi și îndreptățite străluciri zilei de miine a patriei.

Iată gânduri și realități pregnante pe care le trecem în revistă în acest an jubiliar, cu această ocazie.

Împreună cu toți oamenii de bine din țara noastră, avem și noi motive puternice să fim mulțumitori și plini de bucurie sărbătorească: Aniversăm trei decenii de la data când lacătele cele grele de la casele noastre de rugăciuni au fost sfărâmate, odată cu nimicirea silniciei din țară. Sărbătorim trei decenii de libertate, o libertate garantată în drept și în fapt. Pentru noi Adventiștii de Ziua a Șaptea mai există și altă dimensiune a acestei sărbători. Aniversăm trei decenii de când descătușați de teamă, lăudăm și adorăm pe Dumnezeu în casele noastre de rugăciune — conform crezului și convingerilor noastre religioase, drept consfințit de sfatul țării în pravi-lele ei.

Iată de ce și noi Adventiștii de Ziua a Șaptea, ne reamintim de toate acestea având pe buze și în inimă un gând pios de mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru cele ce a asigurat până în prezent patriei noastre și Bisericii Sale, înălțând ruga noastră ca El să-și întindă mina Sa atotcuprinzătoare și ocrotitoare peste glia străbunilor noștri, glia noastră, ca El să dea izbândă tuturor planurilor de viitor, planurilor de perspectivă elaborate de Conducătorii încercați și înțelepți ai țării noastre. Să ne dea nouă puterea, voința și înfăptuirea de a oferi lui Dumnezeu închinarea noastră sinceră și devotată, iar patriei noastre, poporului nostru, copiilor și nepoților noștri, nevoilor de astăzi și de miine, hărnicia servirii noastre neîmpărțite, dragostea și influența sfințitoare a familiilor noastre, elanul sufletului și atașamentul nestrămutat gliei țării noastre.

Acest eveniment să ne aducă bucuria în inimi pentru toate realizările la care sîntem martori, cu hotărîrea sinceră și puternică de a contribui și noi prin atitudinea noastră deschisă și loială la păstrarea climatului de încredere și avînt creator,

pentru a determina viitorul să realizeze planurile mărețe ale prezentului, spre binele și prosperitatea noastră și a semenilor noștri, devenind astfel tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.

Avînd în vedere acest eveniment în ziua de 15 august 1974, Comitetul plin al Uniunii de Conferințe A.Z.S., întrunit în ședință solemnă la sediul Uniunii, a evocat cu emoție și recunoștință evenimentele legate de actul național de la 23 august 1944 și a analizat viața și activitatea Cultului nostru în acest răstimp, cum și amploarea dezvoltării fără precedent a țării noastre, condițiile prospere ale vieții în țara noastră, mulțumind lui Dumnezeu pentru ocrotirea Sa cum și modul minunat în care conduce El poporul nostru, biserica Sa și pe copiii Săi.

Cu toții împreună putem pune o piatră de aducere aminte rostind din toată inima: „Eben Ezer“ — „pînă aici ne-a ajutat Dumnezeu“.

Stăpîniți de îndemnul Sf. Scripturi de a fi totdeauna mulțumitori pentru tot ceea ce primim, Comitetul plin al Uniunii, în numele întregii noastre frățietăți, a transmis Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România, următoarea moțiune:

Excelenței Sale

Domnului Nicolae Ceaușescu
Președintele Frontului
Unității Socialiste

Domnule Președinte,

Comitetul plinar al Uniunii de Conferințe A.Z.S., organ central de conducere al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, întrunit în ședință solemnă în ziua de 15 august 1974, cu ocazia aniversării a trei decenii de la eliberarea patriei noastre de sub dominația fascistă, a evocat istoricul și memorabilul act al voinței și conștiinței poporului român de la 23 august 1944, moment de o covîrșitoare însemnătate în întreaga istorie a poporului nostru.

Cu acest prilej am adoptat în unanimitate următoarea moțiune, pe care v-o supunem ca expresie a simțămintelor ce stăpînesc ființa noastră:

MOTIUNE

Alături de întreaga suflare românească care de trei decenii respiră atmosfera păcii, progresului și încrederii în destinele acestui minunat și harnic popor, încredere în conducătorii ei temerari care au realizat în această scurtă perioadă istorică marile deziderate sociale ale prezentului.

Ca fiii ai patriei noastre cu care ne contopim năzuințele și ființa noastră națională, noi, cetățenii de religie creștină Adventistă de Ziua a Șaptea, ne alăturăm bucuriei nezăgăzuite a întregului nostru popor în evocarea cu legitimă mîndrie a acestui act de importanță crucială pentru destinele națiunii române.

Și pentru noi ziua de 23 August 1944 însemnează zorii unei vieți noi, însemnează posibilitatea realizării aspirațiilor naționale spre lumină, fericire, libertate și demnitate umană, de progres social și de bună stare, năzuințe legitime a căror materializare în viața poporului nostru o aniversăm cu această ocazie. România Socialistă este cuprinsă astăzi de la un capăt la celălalt, în arcul de triumf al izbînzilor dobîndite în anii celor trei decenii.

Ca membrii ai Frontului Unității Socialiste, considerăm ca o datorie de onoare a lucra cu rivnă la înfăptuirea programului de dezvoltare a României Socialiste, așa cum ați subliniat în minunata dumneavoastră cuvîntare la primul congres al Frontului Unității Socialiste.

Cu acest prilej, în numele credincioșilor și al deservenților Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea, vă prezentăm, Domnule Președinte, cele mai călduroase felicitări, sincere urări de sănătate, succes deplin în munca uriașă de transformare a României Socialiste într-un stat avansat, modern, pentru înfăptuirea nobilelor sarcini pe care poporul român și istoria vi le-a încredințat în această ex-

trem de importantă epocă a istoriei patriei și a lumii întregi.

În fața viitorului ce solicită tuturor înfăptuirea celor mai îndrăznețe planuri de dezvoltare a patriei și prosperitatea popoului nostru,

Asigurăm Conducerea noastră de Stat și pe Dumneavoastră personal, Domnule Președinte, că vom munci în mod cinstit și cu hărnicie pentru realizarea lor și că ne vom strădui ca în climatul vieții sociale al României Socialiste, să trăim corect și disciplinat ca vrednici și loiali cetățeni ai țării noastre, luptând pentru promovarea a tot ce e bun, pentru integritatea ființei noastre naționale, pentru pacea și prosperitatea patriei noastre, Republica Socialistă România.

Trăiască Republica Socialistă România !

Trăiască pacea în lume !

În numele Comitetului Uniunii de Conferințe a Cultului A.Z.S.

Președinte
Tachici Ioan

Secretar
Popa Dumitru

Ca o dovadă grăitoare a modului în care conducerea noastră de stat tratează și aplică principiile de egalitate și democrație și în problemele Cultelor din țara noastră, cu ocazia aniversării a 30 de ani de la eliberarea patriei, prin Decretul Prezidențial nr. 149/12.VIII. 1974, au fost decorați cu ordine și medalii un mare număr de deservenți ai Cultelor din țara noastră. Printre aceștia se află și un grup de frați din conducerea Uniunii, astfel :

Fratelui I. Tachici, președintele Uniunii i s-a conferit Ordinul 23 August și Medalia 30

de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă. Iar fraților : D. Popa, secretarul Uniunii, M. Pârvan, Consilier Uniune, A. Delea, C. Chiorăscu și A. Constantinescu, președinți ai Conferințelor Cluj, Bacău și Sibiu, și Stoiu Ioan consilier Conferința Sibiu, Medalia Comemorativă, 30 de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă.

În acest act al Conducerii de Stat, noi vedem aprecierea pozitivă a modului în care toată frățietatea bisericii noastre a fost alături de problemele mari ale vieții sociale, recunoașterea dorinței noastre de a trăi înaintea lui Dumnezeu dornici de a face totul pentru fericirea semenilor noștri, căutând a trăi spre a deveni tot mai plăcuți și de folos lui Dumnezeu și patriei noastre.

Redacția

Domnia Sa Domnul Profesor Dumitru Dogaru, președintele Departamentului Cultelor în mijlocul șefilor de Culte și a unor înalte personalități clericale Ortodoxe, cu prilejul înmînării de ordine și medalii cu ocazia celei de a 30-a aniversări a zilei de 23 August.

VORBIRE

ȘI TĂCERE

Am arătat în studiul anterior că muțenia nu este în ea însăși o virtute. Tăcerea desăvârșită a locuinței morților nu este semnul desăvârșirii ei al dizolvării. Viața caută ocazii de exprimare și simțurile omenești sînt pregătite pentru comunicare. Totuși nu putem renunța la tăcere. Ar însemna să renunțăm la inteligență. O lume în care toți ar vorbi deodată ar fi o lume imposibilă. Un asemenea amalgam generalizat ar fi egal cu absurdul perfect. Nici o minte sănătoasă nu l-ar accepta. Chiar numai necesitatea de a auzi ce spun alții și tot obligă la tăcere. Dar mai sînt și valorile expresive ale tăcerii. Uneori acestea sînt mai semnificative decît cuvintele.

Unii sînt plini de idei. Chiar dacă acestea sînt necernute și deci amestecate cu țărîțe, pînă la un punct situația îi privește. Dar devin supărători cînd își oferă părerile „lor” celor ce nu i-au solicitat. De obicei sînt și foarte insistenți. Alții nu au niciodată răbdare să asculte. Mereu întrerup pe interlocutor. De fapt aceștia se prefac numai că ascultă pe alții. În realitate se ascultă doar pe ei. Muzica propriilor lor vorbe îi îmbată. Cînd povestesc vreodată o discuție, observați că repetă grîjulu numai ce au spus ei. Restul este doar un sos care să lege aceste bucăți inegalabile de „înțelepciune”. Mai sînt unii care se amestecă nepoftiți în conversația altora. Vor să știe tot. Au stomacul foarte sănătos. Digeră orice. Ei nu-și bat capul cu mărunțisuri etice, cum ar fi discreția. Înțeleptul Solomon i-a caracterizat foarte plastic: „Un trecător care se amestecă într-o ceartă care nu-l

privește este ca unul care apucă un ciine de urechi”. Prov. 26,17. Ciinele nu va pricepe lecția de morală și nu va fi recunoscător. În schimb „pedagogul” de ocazie se va face de rîs. Toate aceste apucături vădesc o lacună în educația respectivilor. Oricum, se pare că este mai ușor de interpretat vorbirea oamenilor decît tăcerea lor.

Tăcerea poate exprima admirația. „Stau mut, nu deschid gura, căci Tu lucrezi”. Ps. 39,9. Artistul lucrează la una din operele Sale nemuritoare. Cel care are ocazia rară de a asista la procesul oarecum intim al creației, rămîne mut de uimire. Nici un cuvînt n-ar putea exprima mai bine decît tăcerea, sentimentul care-l copleșește.

Prudența obligă uneori la tăcere. Este interesant sfatul dat de Amos, pe timpul lui Ieroboam, împăratul lui Izrael. Negliuirea domnea nestingherită în țară. Cei ce locuiau în palate doreau să vadă țărîna pămîntului pe capul celor sărmani. Imoralitatea care se lățea anunța prăbușirea apropiată a națiunii. „De aceea”, conchidea profetul. „în vremuri ca acestea înțeleptul trebuie să tacă; căci sînt vremuri rele”. Amos 5,13. Tăcerea celui ce se vede înconjurat de o haită de lupi nu înseamnă nesinceritate. Oamenii necinstiți și de rea credință, vor fi gata, cît timp va mai exista spăcia lor, să răstălmăcească orice cuvînt pentru a scoate din el o dovadă contra celui ce l-a spus. Prudența este o formă a înțelepciunii. Și ea dictează uneori tăcere.

Resemnarea se manifestă de cele mai multe ori prin tăcere. Este adevărat că uneori semnarea înseamnă lașitate în fața

greutăților. Alteori însă ea dovedește integritate, lipsa spiritului nedrept al părtinirii. Doi preoți cunoscuți vin într-o zi beți înaintea lui Dumnezeu și profanează sfînta lor slujbă. Ei sînt loviți pe loc pentru păcatul lor și mor mistuiți de flăcări. În fața acestei judecări divine, tatăl lor prin poruncă divină, se resemnează. „Aaron a tăcut”. Lev. 10,3.

Cîteodată tăcerea este semnul încrederii. Ieremia scrie: „Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului”. Plîng. 3,26. Și Isaia 30,15: „Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeu, Sfîntul lui Izrael: În liniște și odihnă va fi mîntuirea voastră, în seninătate și încredere va fi țăria voastră”. În general, credința veritabilă nu este zgomotoasă.

O mențiune specială merită semnificația de respect a tăcerii. „Cînd intri în Casa lui Dumnezeu, apropie-te mai bine să asculti decît să aduci jertfa nebunilor. Căci ei nu știu că fac rău cu aceasta. Nu te grăbi să deschizi gura și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer și tu pe pămînt, de aceea să nu spui vorbe multe”. Ecles. 5,1,2. Mergînd spre exterior, pe următoarele linii concentrice, vom cuprinde în aria respectului nostru pe părinți, pe cei mari și în final pe orice semen al nostru și vom înțelege cît folos aduce lecția tăcerii dacă este bine înțeleasă și bine aplicată.

Cu titlu sugestiv, am prezentat cîteva dintre semnificațiile posibile ale tăcerii. Bineînțeles că mai sînt și altele. Dezaprobarea, disprețul, sentimentul superiorității, batjocura, amorul propriu rănit, simțul vinovăției,

PENTRUCĂ... NU ȘTIȚI!

prostia și alte dispoziții ale spiritului omenesc explică unele tăceri. Așadar, fără nici o exagerare putem vorbi despre tăceri expresive.

Dificultatea cea mare începe însă în momentul când vrem să interpretăm tăcerea cuiva. Există riscul de a face niște aprecieri greșite care să nedreptățească pe cineva sau să ne conducă în mari dificultăți. S-ar putea ca să ne ajute cunoașterea anterioară a persoanelor sau a unor situații. Oricum însă, nu trebuie să ne bazuim prea mult pe înțelepciunea noastră. Judecarea motivelor altora este extrem de riscantă. Să aplicăm cunoștințele noastre — în domeniu — la noi înșine. Căci vom fi judecați cu măsura cu care judecăm. Pe ceilalți să căutăm mai bine să-i înțelegem exact cu intenția nobilă de a le fi de folos.

În ce privește propria noastră vorbire sau tăcere este bine să păstrăm în minte simțul răspunderii morale pe care acestea le implică. „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit“. Mat. 12,37. Nu tot ce aflăm trebuie transmis mai departe. Este mai bine pentru toți ca unele informații sau idei să-și găsească în noi mormintul. Fîndcă există și o cunoștință a răului. Închiziția făcuse din torturarea oamenilor și din prelungirea agoniei lor o sinistru știință. Dumnezeu n-a revenit niciodată asupra poruncii Sale care interzice accesul la pomul cunoștinței răului. Pavel dorea ca romanii creștinați să fie înțelepți în ce privește binele, dar să rămână proști în ce privește răul. Rom. 16,19.

Inchei arătînd că aspectul cel mai interesant al problemei îl constituie echilibrul dintre tăcere și vorbire. „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui... tăcerea își are vremea ei și vorbirea își are vremea ei. Înțelepciunea de a lua cuvîntul în momentul cel mai potrivit și de a ști să te oprești la timp este uluitoare prin consecințele ei. Iar pentru mine este acum momentul să mă opresc...“

T. CAZAN

„Nu știți“. Afirmația aparține Mîntuitorului. Mat. 24,42.

„Nu știți în ce zi va veni Domnul vostru“. Este vizată neștiința creștinului privind revenirea Mîntuitorului.

„Pentru că nu știți“ avînd în vedere acest temei, „vegheați“.

„Fiți gata“, „de aceea“, „căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți“. Mat. 24,44.

„... se va croi o cale, un drum, care se va numi Calea cea sfîntă“ o făgăduință și o certitudine — însoțită de avertizamentul: „Nici un om necurat nu va trece pe ea, ci, va fi numai pentru cei sfinți“. Is. 35,8.

Pavel ne-a transmis :

„... Dumnezeu ne-a ales... ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui...“ Ef. 1,4 ; experiența lui fiind redată prin cuvintele :

„... mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine“ — în ceea ce-l privea și

„... sfătuiam... învățam... ca să înfățișăm pe orice om, desăvirșit în Hristos“, subliniind „iată la ce lucrez eu“, în ceea ce privea pe cei din biserică.

„... vom ajunge, toți... la înălțimea staturii plinătății lui Hristos“, a fost încredințarea lui Pavel și realizarea spirituală a sfinților tuturor vremurilor.

Petru, privind calea sfințeniei, subliniază necesitatea sfințirii „în toată purtarea“. 1 Petru 1,15.

Purtarea, la care se ajunge prin supunerea în toate față de voia divină prin care omul, în care este Hristos, trăiește viața lui Hristos în gîndirea și simțirea sa, aceasta este neprihănirea lui Hristos.

La revenirea Mîntuitorului se va schimba numai starea trupului omenesc. Ținuta spirituală din viață nu va fi modificată și nici completată atunci.

Azi „să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui“. La această demonstrație „Dumnezeu ne-a ales“, iar realizările puterii harului în sfinții vremurilor trecute au probat temeinicia făgăduințelor și va condamna pe cei ce așteaptă „calea cea sfîntă“ la ziua de apoi, pentru ca atunci să intre pe ea — și nu în vremea de acum.

Lepădînd calculele privind timpul, poziția spirituală corectă constă în veghere la terminarea pregătirii întîmpinării Mirelui care întîrzie — ca fecioarele înțelepte — „căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți“.

„Să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“. Ef. 4,23,24.

Înnoirea mentalității „după chipul lui Dumnezeu“, viețuirea într-o „neprihănire și sfințenie“, iată ce „dă adevărul“ în

Continuare în pag. a 10-a

BLÎNZI ȘI SMERIȚI CA EI!

„Învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”.
Mat. 11,29

Prin Evanghelie se vestește în Isus Hristos o mîntuire, deplină și desăvîrșită, din osînda păcatului. Acest adevăr real și atît de minunat, nu trebuie pierdut din vedere niciodată. De asemenea e necesar a cunoaște și calea credinței, prin care această mîntuire va fi transplantată în viața celui ce crede. Natural, că aceasta numai atunci se poate experimenta, cînd l-am înțeles pe Isus Hristos, cît și viața Lui caracterizată prin bunătate, blîndețe și smerenie.

Cineva a spus: „Ceia ce mă copleșește în Isus Hristos mai mult decît orice, este faptul, cît de potrivit este El pentru noi”. Orice credincios poate experimenta personal, cît de potrivit este Isus pentru el și că sînt nevoia de a fi blînd și smerit ca El. Dumnezeu nu a renunțat la planul Său inițial, ca toți răs-cumpărații Lui să poarte chipul și asemănarea Fiului Său.

Un tată sosind acasă, a scos din servietă o portocală și apoi cu un zîmbet plăcut i-a întrebat pe cei trei copii adunați în jurul său:

— Copii, cui să-i dau portocala aceasta?

— Mie tată, căci eu sînt cel mai mic!

— Nu lui, tată, — răspunse celălalt — ci mie, căci eu sînt cel mai mare...!

Dar ce putea să spună acela care nu era nici cel mai mare și nici cel mai mic?

— Te rog, să-mi dai portocala, căci eu mă asemăn cel mai mult cu tine!

— Tu zici că îmi semeni mie. Atunci știi ce facem? Împărțim portocala în trei părți egale. Fiecărui dintre voi o parte!

Dorim oare și noi să fim asemenea lui Isus? Dorim să fim ca El? Duhul Sfînt face această lucrare de transformare prin Cuvîntul Sfințelor Scripturi. Vino la Isus, privește-L pe El în toată frumusețea caracterului Său! Privește la viața Lui exprimată prin virtuțile minunate ale bunătății, blîndeții și a smereniei care-L fac să apară în toată frumusețea slavei Sale!

Privindu-L pe El, noi „sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3,18). Celor ce se lasă formați — schimbați — după modelul divin, Dumnezeu le face o făgăduință minunată pe care o va împlini la venirea lui Isus: „El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are...” (Filip. 3.21).

Despre Sine Isus a spus: „Eu sînt blînd și smerit cu inima”. Da, aceasta este natura Sa dumnezeiască cu care a venit de la Tatăl și ca un „Miel” blînd a fost „străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Cînd a fost chinuit și asuprit n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura”. Isa. 53,5-7.

O, ce viață minunată este viața Răs-cumpărătorului nostru! Prin El ne-a fost descoperită iubirea Tatălui nostru din ceruri. Prin El am fost răs-cumpărați din osînda păcatelor noastre. Prin El am fost reprimiți iarăși în familia cerească, și tot prin El putem trăi viața și caracterul Său, avînd natură dumnezeiască.

După chipul și asemănarea Lui a fost creat omul, ființă desăvîrșită, în care se reflecta chipul și asemănarea Creatorului exprimată în slavă, bunătate, blîndețe și smerenie. Acest chip și această asemănare a fost stricată în om din cauza neascultării sale față de Creatorul său. Pe motivul acesta s-au pierdut și virtuțile nobile ale bunătății, blîndeții și smereniei. În lipsa acestor virtuți, omul a devenit fire păcătoasă și agresivă ceea ce s-a arătat la primul caz de omor frățesc, cînd cel vinovat l-a omorît pe cel nevinovat. Pe motivul lipsei blîndeții, devine omul fire egoistă și agresivă. Iată despre aceasta ce ne scrie Scriptura: „Toate soiurile de fiare, de păsări, de tiritoare, de viețuitoare de mare se îmblînzesc, și au fost îmblînzite de neamul omenesc, dar limba nici un om nu o poate îmblînzii. Ea este un rău, care nu se poate înfrîna, este plină de otrăvă de moarte. Cu ea binecuvîntăm pe Domnul și Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oameni, care sînt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură iese și binecuvîntarea și blestemul. Nu trebuie să fie așa frații mei” (Iacov 3,7-10). Deci să știe oricine: „...nu trebuie să fie așa” totuși practic aceasta pare a fi firesc, așa cum pare a fi natural ca spinii și măcăciunii să crească de la sine, fără a fi semănați sau îngrijiiți.

Blîndețea și smerenia nu se moștenesc prin legea eredității, ci sînt însușite de posesorii acestora prin învățare și educare perseverentă. În

viață sînt multe lucruri care se învață și se însușesc; de exemplu: a vorbi, a exersa o profesie, a trăi frumos, a fi de folos societății, a-și însuși cunoștințe, a avea un scop bine definit în viață, a fi fericit și încă multe altele. La fel blîndețea și smerenia se învață și apoi cu multă stăruință și răbdare sînt trăite în viața de toate zilele. În cîte cazuri, cu „un răspuns blînd” a fost potolită mînia, (Prov. 15,1) au fost rezolvate probleme grele care ar fi avut urmări fatale fie în familie, fie în viața socială sau comunitate. În cîte cazuri pe motivul lipsei de blîndețe, familii s-au distrus, prieteni buni au devenit vrăjmași unii altora, și cîte planuri bune și folositoare au fost zădărnice. De unde vin certurile și luptele între voi...? Întrebă Cuvîntul lui Dumnezeu. „...Poftiți, ucideți, pizmuiți, vă certați, vă luptați” pentru că vă lipsește Duhul lui Hristos, duhul blîndeții și al smereniei. În asemenea cazuri Scriptura zice: „...nu vă laud pentru că vă adunați laolaltă nu ca să vă faceți mai buni, ci ca să vă faceți mai răi, pentru că atunci cînd veniți la adunare fără duhul blîndeții și al smereniei, între voi sînt dezbinări. 1 Cor. 11,17.18. Cum va putea progresa o comunitate creștină, unde membrii ei sînt urmașii lui Hristos numai cu numele, dar le lipsește duhul blîndeții și al smereniei? Astfel de oameni iubesc dreptatea dar numai dreptatea lor pentru care ei sînt gata la toate negativede arătate prin Sf. Scriptură. Aceștia sînt gata să se pronunțe ca și femeia din timpul lui Solomon, care nu era adevărata mamă: „Să nu fie nici al meu și nici al ei; tăiați-l!” De cîte ori a fost sacrificată pacea de astfel de oameni egoști care cunosc numai dreptatea lor! Unde este duhul milei, dacă nu există duhul bunătății, al blîndeții și al smereniei?

Isus cheamă pe oricine să vină la El ca să găsească odihnă pentru sufletele lor. Mat. 11,29. De ce totuși unii creștini care au venit la Isus nu sînt liniștiți, nu trăiesc viața pașnică și nu au găsit odihnă pentru sufletele lor? Numai pentru simplul fapt, că ei nu au vrut să aducă povara păcatelor lor la picioarele lui Isus, și nu au vrut să învețe blîndețea și smerenia.

„Sînt unii care mărturisesc a fi creștini, însă caracterul lor este unilateral și defectuos. Aceștia numai în parte și-au învățat lecția în școala lui Hristos. Sînt alții care imită blîndețea Domnului Isus, însă ei nu sînt zeloși în fapte bune. Sînt alții care au mult zel și sînt activi, în

Însă sînt lăudaroși. Aceștia nu au învățat blîndetea în școala lui Hristos. Alții îl lasă cu totul pe Isus din acțiunile vieții lor, ei sînt plăcuți în comportarea lor și împreună simțitori cu aproapele lor, însă nu-L au pe Isus în inima lor. Aceștia nu cunosc limba cerului, nu se roagă cum s-a rugat Isus, și nu prețuiesc sufletele după măsura lui Hristos. Nu poartă povara pentru mintuirea sufletelor. Alții cunosc puțin din puterea innoitoare a harului. Aceștia sînt cei ce critică, sînt duri și egoiști".

În Numeri cap. 12,3 Scriptura scrie despre Moise că „era un om foarte blînd, mai blînd decît orice om de pe fața pămîntului". Iată ce raport minunat despre un om „care era supus aceluiași slăbiciuni ca și noi" (Iacov 5,16) dar care a ajuns la cel mai înalt nivel al blîndeiții la care ar fi ajuns cineva dintre contemporanii lui. Un om poate să ajungă a fi blînd, sau mai blînd, însă despre acest om se raportează că a fost cel mai blînd. Natural, dacă a fost cel mai blînd, trebuia să fie și cel mai smerit, deoarece aceste două virtuți nu există una fără alta.

Cum a ajuns Moise să fie cel mai blînd om? Domnul ne răspunde la această întrebare: „...el este credincios în toată casa mea. Eu îi vorbesc gură către gură. Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul Domnului..." Num. 12, 7,8. Atunci cînd Domnul ne vorbește și noi îl ascultăm, El ni se descoperă ca Mintuitor blînd și smerit cu inima. Cînd îi privim fața blîndă și smerită în lumina evenimentelor de pe Golgota atunci sîntem „schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă prin Duhul Domnului". În legătură cu aceasta să mai subliniem un gând. Cînd a vorbit Domnul despre Moise că e cel mai blînd om? Atunci cînd frații lui de singe și de credință, colaboratorii lui care aveau cea mai sfîntă însărcinare din partea Domnului de a purta povara împreună cu el, „au vorbit împotriva lui Moise" și l-au calomniat. Prin aceasta ei au vrut să-l pună în umbră pe fratele lor, și să-și scoată în evidență persoana lor. Cuvîntul zice, că „Domnul s-a aprins de minie împotriva lor. Și a plecat". Maria s-a umplut de boala leprei pentru păcatul vorbirii de rău. Toți cei ce vorbesc de rău pe fratele lor, sînt bolnavi de lepra păcatului. O, ce boală grozavă este și totuși unii sînt indiferenți la boala aceasta! „Moise a strigat către Domnul pentru vindecarea Mariei". Toți cei ce sînt blînzi și umili, se roagă pentru acești leproși ca Domnul să-i vindece din boala lor. Ei se roagă chiar și atunci cînd au fost calomniate.

Priviți-L pe Domnul și Învățătorul nostru pironit pe cruce cînd se roagă pentru vrăjmași Săi zicînd: „Tată iartă-i căci nu știu ce fac!" Cineva s-a rugat: „Doamne, ajută-mi să fiu blînd și umil. Fă să fiu umplut pe deplin cu iubirea Ta!" Ca urmare a acestei rugăciuni veni din partea vrăjmașului acestuia o umilire cît se poate de adîncă. Descurajat l-a în-

trebat pe Domnul: „Doamne, de ce ai lăsat asupra mea această umilire adîncă?" Răspunsul a fost: „Deoarece ai vrăjmași, ai pentru cine să te rogi și pe cine să iubești". Mat. 5,44.

Isus Hristos a vorbit despre Ioan Botezătorul ca despre cel mai mare prooroc născut pînă atunci. A fost el mai mare prooroc decît Moise? În ce s-a dovedit a fi mai mare prooroc decît toți cei de pînă atunci? Cînd a ajuns în atenția întregului popor Iudeu, și cînd toți îl credeau a fi Mesia cel promis, el a „mărturisit că nu este el Hristosul". Ioan 1,20. El L-a mărturisit pe Hristos ca Cel venit de la Tatăl, iar despre sine a spus că el e „glasul în pustie", împlinirea profeției. El s-a smerit atît de mult în ochii săi și L-a proslăvit atît de mult pe Hristos încît a putut spune: „Eu nu sînt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor Lui". Ioan 1,27. Cel umil nu caută să-și scoată în evidență meritele personale, ci în smerenie zice: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, țaria, cinstea, slava și stăpînirea în vecii vecilor!" Apoc. 5,12. Principiul de bază a lui Ioan Botezătorul era: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez". Ioan 3,30. Dintre toți proorocii pe el l-a ajuns cea mai mare umilire, ca apoi prin moartea sa să-L proslăvească pe Acela pe care L-a mărturisit cu toată convingerea sa.

Isus Hristos, nu numai că ne învață a fi blînzi și umili cu inima, ci ne vine în ajutor și ne dă putere la aceasta. Cum ne ajută? Așa cum părinții și învățătorii îi ajută pe copii lor la școală ca să-și poată face lecțiile. Natural că părinții sau învățătorii nu i-ar ajuta pe copii atunci, cînd ei le-ar scrie lecțiile acestora, cîmai de grabă prin explicații îi ajută să înțeleagă lecțiile lor, și atunci ei vor putea ușor să-și rezolve temele. Deseori se întîmplă și cu noi, că nu înțelegem lecția blîndeiții și a umilinții, pentru care motiv? Ori nu știm rezolva multe din problemele vieții, ori prin rezolvarea acestora facem greșeli enorm de mari! Să știm că Isus ne iubește, creează situații și ne aduce în unele împrejurări de unde putem să-L vedem cît mai bine pe El și unde putem învăța lecția necesară unei vieți fericite. Cu greu au putut învăța și ucenicii lecția umilinței cu ocazia spălării picioarelor. Atunci i-a spus Domnul lui Petru: „...tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea".

„Dacă sîntem blînzi și umili ca Învățătorul nostru, atunci în încercările zilnice, cînd sîntem disprețuiți, necăjiți și respinși acestea nu ne vor descuraja sufletele noastre. Cea mai puternică dovadă a unui caracter nobil este stăpînirea de sine. Acela care nu rămîne liniștit și încrezător atunci cînd e jignit și tratat în mod neomenesc, îl va lipsi pe Dumnezeu de acel drept, prin care El vrea să-și descopere un caracter desăvîrșit prin copiii Săi. Blîndetea și smerenia sînt acele pu-

teri care duc la biruință pe urmașii lui Isus".

Isus pune blîndetea și umilința printre cele dintîi însușiri pentru împărăția Sa. Chiar în viața Sa pămîntească s-a descoperit frumusețea dumnezeiască în aceste virtuți.

Blîndetea Domnului Hristos, manifestată în cămin, va face fericiti pe cei ce-l locuiesc. Ea nu provoacă ceartă, nu dă nici un răspuns aspru, ci liniștește firea aprinsă, răsbind o amabilitate care va fi simțită de toți cei ce se găsesc în cercul lui încîntător. Dacă este nutrită în inimă, ea face familiile de pe pămînt să fie o parte a marii familii de sus.

E mult mai bine pentru noi să suferim sub o invinuire falsă, decît să ne pedepsim cu chinul răzbumării împotriva vrăjmașilor noștri. Duhul de ură și răzbumare a luat naștere în Satana și nu poate duce decît la rău. El aduce rău și aceluia care îl nutrește. Smerenia inimii, blîndetea aceea care este rodul rămîinerii în Hristos, este adevărata taină a binecuvîntării. Ea slăvește pe cei blînzi mintuindu-i". Ps. 149,4. Să facem ca această blîndete să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. Fil. 4,5. Perice de comunitatea a cărei membri învață la picioarele Marei Învățător blîndetea și umilința și zilnic sporesc în lucruri bune și folositoare pentru oricine.

Privindu-L pe Mintuitorul în toată frumusețea caracterului Său, știind că El vrea binele și fericirea noastră, s-a aprins oare în inima noastră dorul, de a trăi viața Lui și a fi asemenea Lui în caracter? Lucrul acesta nu numai că e posibil, dar aceasta înseamnă mintuire. Aceasta o vrea și El.

Și tu vrei să fii ca El, dar zici: „Eu sînt păcătos și nu pot să mă schimb din firea mea păcătoasă". Nu te descuraja, dar nici nu te bizui pe sforțările tale proprii de a deveni mai bun. Privește numai la Isus și ascultă de El. „Fără de Mine voi nu puteți face nimic..." (Ioan 15,5).

Valurile apelor vîzînd norul alb și frumos pe cer au spus: „Și noi vrem să ajungem acolo sus". Apoi adunîndu-și toate puterile, au pornit val după val, însă s-au izbit în stîncile de pe mal. Chemînd vîntul în ajutor, au pornit din nou la drum, dar fără nici un rezultat. Soarele le-a spus: „lăsați-vă liniștite în brațele razelor mele pe care vi le trimit în ajutor". Apoi cu ajutorul razelor solare în formă de aburi s-au ridicat în sus, pînă au format un nor frumos pe cer.

În umilință, lasă-te atras de razele minunate ale iubirii și bunătății lui Hristos, ca apoi transformat prin Duhul Sfînt după chipul și asemănarea lui Hristos, să ajungi la cel mai înalt nivel al bunătății și blîndeiții pentru o viață frumoasă, de folos și fericită! Să nu uitați, că „El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are..."

Pastor

I. MOLDOVAN

Care este, în adevăr, omul acela care să fi auzit vreodată, ca noi, glasul Dumnezeuului celui viu vorbind din mijlocul focului și totuși să fi rămas viu ?

Viu, este expresia înfățișării unui Dumnezeu Adevărat, după cum mort, este expresia înfățișării unui Dumnezeu fals. A fi viu înseamnă a avea putere, a avea autoritate și în același timp afecțiune; a da și nu numai a primi, a interveni și nu a sta pasiv la nevoile celor ce te imploră. În aceasta s-a caracterizat disputa între Adevăratul Dumnezeu și falsul sau falșii dumnezei, între Cel viu în veșii vecilor, Care are viața în Sine pentru a putea da această viață și altora, chiar dacă sînt robiți morții, și cel ce nu este destoinic nici pentru sine, cu atât mai mult pentru alții.

Moise, bărbatul marilor experiențe, face apel la aceste adevăruri pentru a justifica alegerea sa și a poporului său, alegere prin care aduce închinare și slujire Dumne-

Domnului s-au oprit pe uscat în mijlocul Iordanului, în timp ce tot Izraelul trecea pe uscat, pînă a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul. Și Iosua a zis: „Prin aceasta veți cunoaște că Dumnezeuul cel viu este în mijlocul vostru”.

Poporul lui Dumnezeu a avut în istoria lui momente înălțătoare prin care li s-a întărit cunoașterea de Dumnezeu ca fiind Cel Viu, și că ei aparțin Acestui Dumnezeu, vrednic a face chiar minuni pentru ei, la timpul cuvenit. Mărețul eveniment de pe Muntele Sinai cînd Legea Morală le-a fost dată ca îndrumător și ocrotitor împotriva viețuirii idolatre și deșarte, care ar fi putut să-i ducă în rătăcire și să strice legămîntul între ei și Dumnezeul lor, sârbătoarea Paștelui ca amintire a robiei Egiptene, cit și a intervenției puterii Divine care i-a eliberat, împotriva neputinței lor, cit și sfințirea Sanctuarului din pustie, erau manifestări solemne cu scopul de a le deschide

făgăduința este: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; și de unde li se ziceau: Nu sînteți poporul Meu, li se va zice: Copiii Dumnezeului Celui viu”. Și Apostolul Petru întregeste acest adevăr cînd sfătuiește: „Să aveți o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării”.

Oricît de minunat și puternic ar fi Dumnezeu stînd pe scaunul Lui de domnie ținînd toate lucrurile prin puterea Cuvîntului Său, dacă nu coboară printre fiii oamenilor, nu se poate dovedi îndejuns existența Sa și nici bogăția binefăcărilor Sale. În afară de lucrarea creației cu frumusețile și binefăcările ei pentru neamul omenesc, cu legile ei neschimbătoare ce o guvernează nestingherită ca să rin-

UN DUMNEZEU... VIU

zeului Celui Viu. El demonstrează prin fapte concrete, că numai prin Acest Dumnezeu Viu, și ei, deși supuși morții ca urmare a păcatului, pot învinge chiar și moartea și să se bucure în continuare de viața mult dorită. Importanța și prezența unui Dumnezeu viu în viața păcătosului neputincios, este siguranța rezolvării tuturor problemelor ce-i depășesc capacitatea și posibilitățile lui de acțiune. Cînd Izrael, poporul lui Dumnezeu, trebuia să treacă Iordanul în țara făgăduinței, Iosua îi spuse: „Tată, chivotul legămîntului Domnului întregului pămînt va trece înaintea voastră în Iordan. Și de îndată ce preoții care duc chivotul Domnului, Dumnezeuului întregului pămînt, vor pune talpa piciorului în apele Iordanului, apele Iordanului se vor despică în două, și anume apele care se pogorîră din sus, se vor opri grămadă. Poporul a ieșit din corturi, ca să treacă Iordanul și preoții, care duceau chivotul legămîntului, au pornit înaintea poporului. Cînd preoții care duceau chivotul au ajuns la Iordan și cînd li s-au muia picioarele în marginea apei, apele care se pogorîră din sus s-au oprit, iar cele ce se pogorau spre marea cîmpie, care este marea Sărată, s-au scurs de tot. Preoții care duceau chivotul legămîntului

ochii să vadă că în mijlocul lor este un Dumnezeu Viu, nu ca celelalte zeități pe care avuseser ocazie să le cunoască la alte popoare. Cei înțelepți și-au dat seama de acest adevăr și și-au conformat viața preceptelor bunei conviețuirii cu Adevăratul Dumnezeu. Aceasta a constituit o mare binecuvîntare pentru ei și urmașii lor, cit și pentru cei din jurul lor, care puteau constata marea deosebire între dumnezeii la care se închinau ei și Dumnezeuul lui Izrael.

Recunoașterea Singurului Dumnezeu Adevărat a fost tema de căpetenie asupra căreia Cerul a insistat în toate veacurile și nu va renunța la ea pînă la restaurarea ei deplină și definitivă. „Eu sînt Domnul, acesta este Numele Meu; și slava Mea n-o voi da altuia, nici cîntea Mea idolilor. Pentru că El a făcut pămîntul prin puterea Lui, a întemeiat lumea prin înțelepciunea Lui, a întins cerurile prin priceperea Lui”. De aceea „El zicea cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă... și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor”. Închinarea și slujirea față de Adevăratul Dumnezeu atrage după sine legătura familială între Creator și creatură, între Tatăl Cerului și al pămîntului, și fiii Săi, căci

duiască cursul viețuirii, izbăvirea omului de sub puterea păcatului și a morții, este dovada cea mai elocventă că avem de-a face cu un Dumnezeu Viu. De aceea, coborîrea Lui între noi înseamnă ridicarea noastră și odată cu ridicarea se produce fenomenul transformării, ca din morți cum eram să fim vii și din străini să devenim fii ai Dumnezeului Celui Viu.

În Cuvîntul Sfințelilor Scripturi ni se prezintă unul din multele cazuri care dovedește efectul prezenței lui Dumnezeu în ființa celui credincios: „Cînd trecea, Isus a văzut pe un orb din naștere. Ucenicii Lui L-au întrebant: 'Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?' Isus a răspuns: 'N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el puterea și lucrările lui Dumnezeu'. După ce a zis aceste vorbe, a scuipat pe pămînt și a făcut tînă din scuipat. Apoi a uns ochii orbului cu tînă aceasta, și i-a zis: 'Du-te de te spală în scaldătoarea Siloamului'; el s-a dus, s-a spălat, și s-a întors văzînd bine. Atunci unii din Farisei au început să zică: 'Omul acesta nu vine de la Dumnezeu'. Alții ziceau: 'Cum poate un om păcătos să facă asemenea semne?' Și era dezbinate

între ei. Știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, dar acesta nu știm de unde este. 'Aici este mirarea', le-a răspuns omul acela, 'că voi nu știți de unde este, și totuși El mi-a deschis ochii. Știm că Dumnezeu n-ascultă pe păcătoși; ci dacă este cineva temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă. De când este lumea, nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. Dacă Omul acesta n-ar veni de la Dumnezeu, n-ar putea face nimic'.

Cu adevărat, ochii orbului din naștere nu puteau fi deschiși decît de Acela care putea să-i facă buni de la naștere. Satana este prototipul păcatului și al dumnezeului neputincios în a face ceea ce este bine pentru om. El poate strica, dar nu poate repara, el poate orbi, dar nu poate lumina. Orbirea fizică este numai un preludiv al orbirii spirituale ca oamenii să fie amăgiți spre un dumnezeu mort, ceea ce a dat naștere la sacrificii materiale și chiar umane. Dezbinarea produsă între cei care au văzut lucrarea Domnului Hristos cu acel orb, dovedește cu tărie că numai un Dumnezeu viu și desăvîrșit poate face această lucrare a desăvîrșirii, pe cînd un păcătos nu este decît un mort și un mort nu se poate ajuta nici pe el însuși, cu atît mai puțin pe alții. Și cuvîntul Sfințelor Scripturi ne avertizează: „Vai de cel ce zice lemnului: scoală-te, și unei pietre mute; trezește-te. Poate ea să dea învățătură? Iată că este împodobită cu aur și argint, dar în ea nu este un duh care s-o însuflețească. Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic“.

Păcătoșii au avut întotdeauna nevoie de un Dumnezeu viu și vor avea nevoie în continuare, pentru că este Singurul în măsură să le rezolve problemele curente și veșnice. Așa este cazul văduvei din Sarepta a cărei făină din oală nu a scăzut și undelele din ulcior nu s-a împuținat, pentru că așa a poruncit Dumnezeu Cel viu. Un Daniel în groapa cu lei, scăpat nevătămat, pentru că Cel în măsură să intervină a pus lacăt gurilor nesățioase. Iair, a cărui mîngiere a fost pe deplin satisfăcută, prin readucerea fiicei la viață, dintre cei morți, și un Corneliu care dorea calea veșniciei, este auzit și văzut de Acela către Care el striga cu ardoare, și Apostolul Petru este trimis ca să-l îndrume spre calea Dumnezeului celui viu.

La toate acestea se adaugă declarația orbului din naștere, dar vindecat, declarație pe care o susține cu tărie cu toată împotrivirea Fariseilor din vremea Sa, spunînd: „Dacă n-ar fi de la Dumnezeu, n-ar fi putut să-mi redea vederea“. Numai El este tăria, existența și binecuvîntarea întregului univers din care facem și noi parte, cu toate că am căzut pradă păcatului și morții. Și făgăduința Lui este: „Adevărat, adevărat vă spun, că

cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață“, pentru că „Eu sînt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi“. Binecuvîntarea vieții noastre, atît în cele vremelnice cît și în cele veșnice este în directă legătură cu ascultarea de Cuvîntul Evangheliei care ne poate conduce la o bună conviețuire cu Dumnezeul Cel Adevărat. Aceasta va face ca cel credincios să aibă părășia veșniciei pe care nimeni

altul nu o poate da, iar pentru Dumnezeu este satisfacția de a dovedi marea deosebire dintre El și mulțimea inexistentă a zeităților.

„Temeți-vă de Dumnezeu... și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor“, este solia care trebuie primită și ascultată de toți aceia care doresc veșnicia. El este Singurul Dumnezeu viu care ne poate ajuta să biruim păcatul și moartea și să rămînem vii pentru veșnicie.

N. BASTOREALĂ

PENTRUCĂ... NU ȘTIȚI!

Urmare din pag. a 6-a

prezent; nu o așteptare înfricoșată a ceea ce se va desfășura la ziua de apoi.

Ținta vieții de creștin este reproducerea caracterului lui Hristos în viața lui; nu îndepărtarea consecințelor rețelor săvîrșite, ci, îndepărtarea răului — prin puterea Harului.

În viața celor mîntuiți au fost experiențe nedesăvîrșite, rețe chiar; dar, schimbarea atitudinii lor „înnoiți în duhul minții“, făcuți „după chipul lui Dumnezeu“ — prin trăirea în neprihănire și sfințenie — rețele nu i-au mai caracterizat. Ba, au putut declara: „Acum“ — trăind viața aceasta“ nu trăiesc după îndemnurile firii, ci, după îndemnurile Duhului... legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții“. Devenind oameni noi, vor avea părășie de pămîntul nou, așa cum unii au fost luați la Dumnezeu (Moise, Ilie, etc.).

O mărturie spune: „Nimic nu poate fi atît de slab și totuși atît de tare ca sufletul care își dă seama de neputința sa și se sprijină cu totul pe meritele lui Hristos... Prin credință, cel mai slab dintre oameni, poate să se apropie de Mîntuitorul, apucînd mîna Sa care nu-l va părăsi niciodată“.

Sfîntirea este lucrarea lui Dumnezeu, cu acordul voinții personale. „Dumnezeu... să vă sfințească“; măsura sfințirii Sale este „pe deplin“; lucrarea Sa este împletită cu păzirea „fără prihană“. Că se va face aceasta, temei nu este credincioșia omului, ci, a Domnului. „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta“. 1 Tes. 5,23.24.

„...ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, așteptînd și grăbînd venirea zilei lui Dumnezeu“. „De aceea... fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea lui fără prihană, fără vină...“ Mirele întîrzie. „Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului este mîntuire“. 2 Petru 3,11.12.14.15.

„Veghiați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru“. De aceea, fiți și voi gata“. Mat. 24,42.44 p.p.

„Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gîndiți“, Mat. 24, 44 u.p.

V. D. Cojea

CASA

LUI DUMNEZEU

„Pentru sufletul credincios și umilit Casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului“, E. G. White

„Să păziți Sabatele Mele și să cinștiți locașul Meu cel sfânt. Eu sint Domnul“. Lev. 19,30.

„Mă bucur când mi se zice: Haidem la casa Domnului!“ Ps. 122,1.

„Doamne, eu iubesc locașul Casei Tale, și locul în care locuiește slava Ta“. Ps. 26,8.

Săptămână după săptămână, Sabat după Sabat, copiii lui Dumnezeu se întâlnesc la casa de rugăciune. Care este motivul acestei întâlniri? El poate fi diferit de la o persoană la alta, dar în general am putea enumera următoarele motive:

Un obicei. Dar nu un obicei ca îndeplinirea unei forme obligatorii, ci o deprindere ca o consecință a unei experiențe ce a adus și aduce mari binecuvântări. Un frumos și folositor obicei ce-l practica și Domnul Hristos (Luca 4,16). Așa cum ne-am deprins să nu servim masa fără rugăciune, tot așa de mult ar trebui să stăpânească viața noastră spirituală acest frumos obicei.

O încredere în Sabat. Aceasta nefiind pentru noi o simplă zi calendaristică, ci „Ziua Domnului“, ea ne mijlocește, ne dă posibilitatea și privilegiul să primim noi puteri. Puteri pentru a face voia lui Dumnezeu, puteri pentru a duce lupta credinței, puteri pentru a rezolva unele probleme dificile ale vieții, puteri pentru a făuri un caracter plăcut înaintea cerului și înaintea oamenilor, îndeplinind astfel scopul pentru care trăim.

A căuta liniștea. După o săptămână de activitate, simți nevoia de a intra într-o atmosferă de liniște, simți marea nevoie să închizi, „ușa“ preocupărilor, zgomotul, solicitărilor, și să intri în acea atmosferă cu totul aparte de atmosferă săptăminală. Aceasta mai poate fi ușa amintită de Domnul Hristos în Matei 6,6. Aceasta poate fi liniștea și odihna, seninătatea și încrederea pentru tăria mintuirii noastre. Isa. 30,15.

Doctorul Albert Schweitzer spunea: „Din serviciile divine la care am participat ca copil, am luat cu mine în viață simțămîntul a aceea ce este bun solem și nevoia de liniște și reculegere fără de care nu pot concepe sensul vieții“.

„Taci înaintea Domnului și așteaptă-L pe El“. Ps. 37,7.

Plăcerea de a fi cu frații. Venim la casa de rugăciune pentru că ne simțim fericiți în tovărășia unora despre care știm că urmează aceeași cale a credinței, au aceleași sentimente și nădejdi, au de făcut față unor probleme asemănătoare, rugăciunile ce se înalță găsindu-și astfel rațiunea, consensul învățaturii Domnului Isus din Matei 18,19,20. „Se ajută unul pe altul, și fiecare zice fratelui său: „Fii cu inimă!“ Isa. 41,6.

Poarta cerului. Mai mult decât cele spuse, ceea ce ne determină să venim la casa de rugăciune este simțămîntul manifestării prezenței lui Dumne-

zeu prin Duhul Său cel Sfânt. Localul de rugăciune este Sanctuarul Comunității, locul în care Dumnezeu întâlnește pe copiii Săi. Cîntecele de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții lui Hristos, sint mijloacele rînduite de Dumnezeu pentru a pregăti un popor pentru Comunitatea de sus.

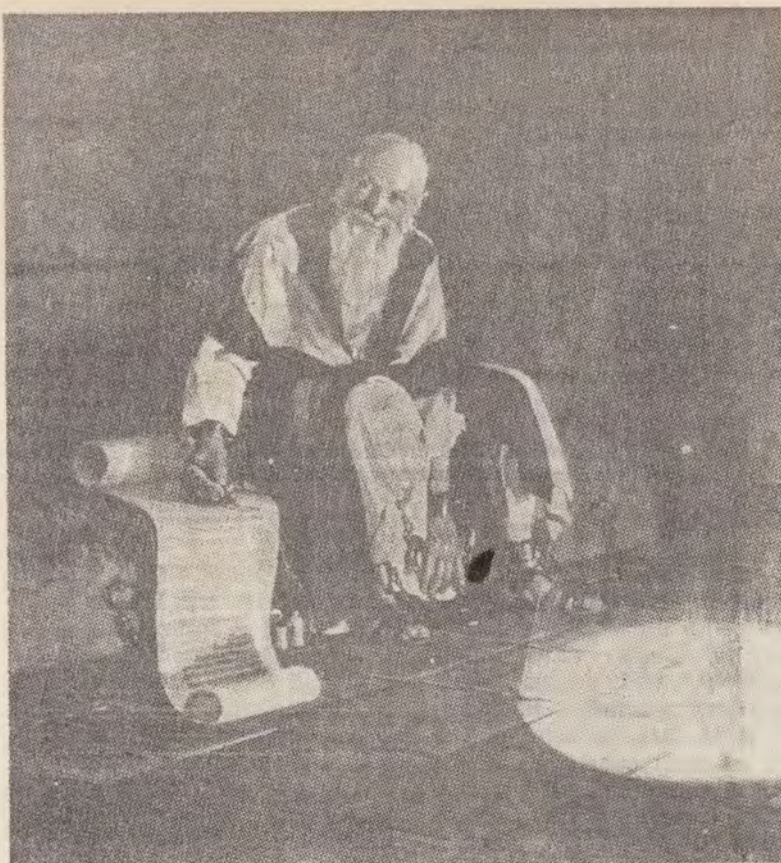
Cînd ascultați predica, amintiți-vă că auziți vocea lui Dumnezeu, care vă sfătuiește, vă muștră, vă avertizează, vă îmbărbătează prin Cuvîntul Evangheliei, prin acea „hrană la vreme“, ca urmare a rugăciunilor înălțate din inimi insetate și obosite. „Vorbește, Doamne, că robul Tău ascultă“. 1 Sâm. 3,9. „Ce spune Domnul meu robului Său“. Iosua 5,14 u.p.

„Să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stîlpul și temelia adevărului“. 1 Tim. 3,15.

Să știi să taci și să te rogi, să taci și să ascuți susurul blînd și subțire al îmbierilor Duhului Sfînt, a ști să asimilezi hrana prezentată, este „partea cea bună“ a întâlnirii cu Dumnezeu, lucrul de trebuință. Luca 10,41,42. În felul acesta vom fi eliberați de remușcările conștiinței, de temeri, de înfrîngerii, ca apoi să primim noi puteri spre a duce sfințirea noastră pînă la capăt cu frică, bucurie și încredere,

Continuare în pag. a 17-a

EPISTOLA

Apostolul Pavel, autorul epistolei către Evrei, folosește în cap. 2, versetele 10,17 următoarele expresii: „Se cuvenea ca Acela” și „a trebuit să Se asemene”, expresii care ridică problema dacă omul este sau nu liber în acțiunile și hotărârile lui, deci problema liberului arbitru. Că Dumnezeu a dat omului dreptul și libertatea de a gândi, acest lucru este evident chiar din faptul că însuși autorul a uzitat de acest drept. Importanța acestui subiect devine evidentă atunci când ne gândim asupra faptului că dacă n-ar fi existat dreptul libertății de gândire și de alege, atunci n-ar fi existat păcat și n-ar fi fost nevoie de un Mântuitor, iar moartea expiatoare a Domnului Hristos n-ar fi avut loc niciodată. Întrebarea poate fi însă pe bună dreptate pusă și anume, dacă dreptul de a gândi și a hotări acțiunile noastre proprii, merită prețul plătit. Dumnezeu a răspuns la această întrebare în mod afirmativ, acordând aceste drepturi omului.

Este evident că aducerea la existență a ființelor inteligente, faptul acesta a ridicat chiar pentru El serioase probleme, probleme ce au apărut pentru simplul motiv că Dumnezeu S-a hotărit să creeze. Creațiunea nu a fost o necesitate, o povară așezată asupra lui Dumnezeu. Nu! El a creat pentru că El dorea, era plăcerea Lui să creeze, să aducă la existență forme noi și variate de viață. Astfel stînd lucrurile Dumnezeu trebuia ca în mod necesar să accepte consecințele acțiunilor Sale, să le prevadă cu mult înainte și să se pregătească pentru ele. El nu putea să fie luat prin surprindere, căci atunci nu ar fi fost Dumnezeu. Să explicăm puțin acest lucru: Dumnezeu nu avea nevoie să creeze, dar dacă El totuși a creat, atunci El a trebuit să prevadă toate lucrurile și să se pregătească pentru orice eventualitate. Acestea toate au fost date în seama Sa și El a acceptat această responsabilitate.

Deși El nu poate fi făcut responsabil pentru apariția păcatu-

lui în Univers, la creațiune El a trebuit să alcătuiască astfel lucrurile încît păcatului să i se facă față și să fie înfrînt. Și cum păcatul — în primul rînd — nu este un fenomen fizic, ci o atitudine mintală, atunci cu mîntea El trebuia să înceapă, mîntea pe care El a creat-o și căruia El i-a lăsat posibilitatea liberei alegeri, i-a dat posibilitatea de a fi un agent moral liber.

În acest drept de a gândi, stă problema lui Dumnezeu, dacă poate fi numită astfel. Dumnezeu, dînd acest drept oamenilor, nu-l poate știrbi, fără să pună în discuție propria Sa integritate. Dacă El în vreun fel ar fi încercat să forțeze gîndirea oamenilor, în acest act El s-ar fi negat pe Sine. Indiferent de preț, indiferent de consecințele ce aveau să urmeze atît pentru Creator, cit și pentru ființele create, trebuie să fie respectat dreptul ce a fost dat omului. De fapt este darul cel mai prețios ce a fost făcut omenirii, darul ce ridică pe oameni mai presus de celelalte opere ale creațiunii divine. În acest drept omului, sau restrînge-l într-un fel oarecare, și oamenii vor înceta a mai fi... oameni.

Acest drept de a gândi a avut consecințe serioase pentru om, dar mai serioase pentru Dumnezeu. În exercitarea acestui drept, diverse opinii și convingeri teologice au fost îngăduite să apară și să înflorească și aceasta în mod diametral opus față de planul inițial al lui Dumnezeu. În baza acestei premise spunea apostolul Pavel: „Stăpînirile care sînt, au fost rînduite de Dumnezeu” (Rom. 13,1 u.p.). În cazul de față este vorba de stăpînirea romană din timpul apostolului Pavel. Stăpînirea romană era o stăpînire

CĂTRE EVREI

agresivă și în nici un caz asemenea stăpînirii divine. Dar Dumnezeu, dînd omului dreptul de a gîndi, respectă acest drept, cum și dreptul de a acționa în conformitate cu această gîndire.

Aceasta prezintă o reală problemă. Dacă natura lui Dumnezeu nu-i îngăduie să comande, să dirijeze gîndirea omului prin forță, atunci singura Sa posibilitate este de a încerca să le schimbe mințile, gîndirea, simțămintele, prin convingere și argument. Aceasta îl obligă să recurgă la argumente care să facă apel la rațiunea pe care El a dat-o oamenilor. Numai în acest fel putea cauza Sa să prospere.

Că Dumnezeu face apel la rațiunea păcătosului, lucrul acesta este puternic prezentat în aceste cuvinte ale apostolului Pavel: „vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun“ (1 Cor.10, 15). Dumnezeu era așa de sigur de cazul Său încît a permis lui Pavel să spună: „Las hotărîrea la latitudinea voastră. Eu am prezentat cazul. Voi... judecați“. În aceste cuvinte, Pavel recunoștea dreptul oamenilor de a gîndi pentru ei înșiși. Prin apostolul Pavel, Dumnezeu a apelat la judecata oamenilor, la intelectul lor. El a considerat așa de concludiv argumentul său, încît El a putut — în deplină siguranță — să lase hotărîrea în seama lor.

Cînd, erezii au pervertit gîndirea și au invadat mințile credincioșilor determinînd acțiunile lor, singura cale, singurul mijloc folosit de Dumnezeu pentru restatornicirea lucrurilor a fost și este acela de a le pune în față adevărul. Dacă acestia nu dau ascultare adevărului, atunci Dumnezeu îi lasă să experimenteze ereziile lor, spre

a demonstra cum acționează acestea. În astfel de experimente se găsesc păcătoșii angajați. Prin încercări și greșeli, Dumnezeu dorește ca cei ce cred să ajungă la concluzia că regula de aur este desăvîrșită și că planul lui Dumnezeu nu este numai un plan bun, ci singurul în stare să opereze cu bune rezultate, în materie de mîntuire. Dumnezeu a făgăduit că va mîntui pe toți cei ce cred și trăiesc în conformitate cu credința lor în lucrarea mîntuirii prin Isus Hristos. Această mîntuire este fundamentată pe dreptul păcătosului de a gîndi și a lua propriile lor hotărîri.

Noi sintem obișnuiți a ne gîndi la costul enorm de mare pe care omul — datorită acestui fapt — l-a plătit. Și trebuie să admitem că enorm a fost costul. Noi credem — totuși — că Dumnezeu a socotit prețul mai înainte de creațiune, și că totuși El a considerat că dreptul de a gîndi, dreptul liberului arbitru, sau al unui agent liber, merita prețul. Mai înainte de a judeca justetea acestei decizii, să luăm în considerare cît a costat pe Dumnezeu aceasta, căci nimeni nu poate ajunge la o justă estimare a valorii liberului arbitru, pînă cînd nu este luat în considerare prețul integral.

Ce a costat oare pe Dumnezeu faptul că a dat oamenilor libertatea de a gîndi și a acționa? Cum ar spune apostolul Pavel, aceasta a costat mult și în multe feluri.

Întruparea Domnului Hristos a fost un rezultat prevăzut al creațiunii. Cum Dumnezeu a văzut și a cunoscut mai dinainte apariția păcatului, tot astfel El a știut că nu există decît o singură cale de a restatornici starea de neprihănire a omului.

Și calea aceasta era calea crucii. Păcatul însemnează suferință și moarte chiar pentru dumnezeire. A fost oare creațiune, a fost oare liberul arbitru sau agentul moral liber, vrednic de un astfel de preț?

Păcatul a început cu Lucifer, un înger slăvit. Conform Sfintei Scripturi, el a fost un heruvim, numit în această poziție chiar de Dumnezeu (Ez.28,14). Expresia „Erai heruvimul ocrotitor“ cum spun alte traduceri ale acestui text și nu „erai un heruvim ocrotitor“ cum este redat textul în traducerea de Cornilescu, pare că indică faptul că el era singurul uns pentru slujba aceasta, sau tot ceea ce este posibil — cel mai de frunte dintre cei numiți în diferite slujbe. Dacă lucrurile n-ar sta astfel, atunci textul și expresia ar suna, așa cum de fapt greșit este tradus de Cornilescu în limba română de: „erai UN heruvim ocrotitor“. Noi însă credem că el — Lucifer — a fost un înger înălțat, poate cel mai de frunte dintre ființele create.

Sub simbolul împăratului Tirului, se spune despre Lucifer că a fost „mai înțelept decît Daniel“. Deși a fost creat desăvîrșit, inima „i s-a îngîmfat“ și a devenit mîndru. În cele din urmă a ajuns să spună: „Sint Dumnezeu“ (Ez.28,3.17.9). Dar el a fost aruncat afară din ceruri, datorită mîndriei lui și a încercării de uzurpare a puterii, după ce a încercat prin luptă să ajungă în poziția pe care o poftea. „Și în cer s-a făcut un război, Mihail și îngerii Lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care în-

șeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui“ (Apoc. 12,7—9).

Isaia, evanghelistul Vechiului Testament mai adaugă această informație referitoare la revolta lui Lucifer: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt“ (Is. 14,12—14). Aceasta nu lasă nici o îndoială cu privire la intențiile lui Lucifer. El dorea să conducă „stelele lui Dumnezeu“ îngerii. El dorea să fie „asemenea Celui Prea Înalt“. El dorea să stea „la capătul miază-noaptei“; „locul tronului lui Dumnezeu. Apogeul atitudinii și scopului său îl prezintă în declarația: „Sînt Dumnezeu“ (Ez. 28,9).

Deși nu sîntem în posesia detaliilor ce au dus la răzvrătirea deschisă a lui Lucifer împotriva lui Dumnezeu, unele lucruri sînt totuși clare.

Războiul din ceruri, conform raportului ce-l găsim în capitolul doisprezece din Cartea Apocalipsului, a fost strîns legat de lucrarea Domnului Hristos ca Răscumpărător. Avem aici raportul despre nașterea Domnului Isus, cum și încercarea adversarului „să-i mănince copilul, cînd îl va naște“ (Apoc. 12,4). Dar „copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie“ (Vers. 5). Expresia, „la tronul lui Dumnezeu“, este semnificativă. Cînd Domnul Hristos S-a înălțat la cer, El S-a așezat „la dreapta mării în locurile prea înalte“ (Ebr. 1,3 u.p.). Acesta însă este exact locul pe care Lucifer plănuia să-l ocupe. El dorea să fie „un Dumnezeu“ „asemenea Celui Prea Înalt“ (Ez. 20,2; Is. 14,14). Și acum Domnul Hristos ocupa acel loc, iar Lucifer a fost aruncat jos „în abis“.

Controversa dintre Domnul Hristos și Lucifer a început în ceruri înainte creațiunii acestei lumi. Cînd Adam și Eva erau în grădină, Lucifer devenise deja Satan și a apărut sub forma unui șarpe ca să-i ispitească. Nu cunoaștem, nu avem date, ca să știm cu cît timp înainte de creațiunea acestui pământ Lucifer a căzut din poziția Lui, dar cum răzvrătirea a avut timp să se transforme în revoltă, înseamnă că aceasta a avut loc la un anumit timp înainte. Ori, cum, planul lui Satan a fost pe deplin dezvoltat mai înainte de căderea omului. Că ura și răzvrătirea sa erau îndreptate împotriva Domnului Hristos este evident din declarația lui Dumnezeu că sămînța femeii „îi va zdrobi capul, și tu îi vei împunge călcîiul“. Gen. 3,15. Prin aceasta știm că controversa a fost între Domnul Hristos și Satan, și că ea a început mai înainte de creațiunea acestei lumi.

Controversa, culminînd cu întruparea Domnului Hristos și apoi cu moartea Lui, putea fi evitată prin simplul fapt al necreării pămîntului și omului, sau dacă totuși creațiunea trebuia să aibă loc, atunci să fi creat ființe omenești care să nu posede atribute morale, sau să fie dotate cu libertatea de a gândi, deci inexistența liberului arbitru, sau agentul moral liber. Dar pentru motive pe care El le cunoaște cel mai bine, Dumnezeu a acționat în continuare creînd lumea și omul așa cum există, conștient fiind de cele ce-L vor costa acest act al Său.

Există și alte considerente implicate în creațiune; printre ele, și poate cele mai de seamă, problema dreptului lui Dumnezeu de a guverna și de a așeza obligațiunile morale asupra creaturilor Sale. Cum a ajuns Dumnezeu să intre în posesia acestei puteri și ce drept are El să impună ascultarea? Satana pretinde că El a luat aceste prerogative de la el. După Satan a fost numai o întimplare faptul că Dumnezeu a fost primul care a apărut pe scena universului, și

deci nu era nimeni care să-și dispute cu El suveranitatea și în consecință S-a proclamat Dumnezeu. Acum El refuză a împărți cu alții această poziție, și cînd Lucifer, a hotărît să fie și el de asemenea Dumnezeu, atunci s-a făcut încercarea ca să-l alunge din cer. Dumnezeu a avut deci, un comportament arbitrar, și nu se consideră obligat a se supune legilor pe care El le-a impus altora. Iată ce spune în legătură cu aceasta Cuvîntul Spiritului Profetic:

Satan „a încercat să falsifice Cuvîntul lui Dumnezeu și să pervertească planul Său de guvernare, înaintea îngerilor. El pretindea că Dumnezeu nu este drept atunci cînd impune reguli și legi asupra locuitorilor cerului. El susținea că Dumnezeu nu dă dovadă de lepădare de Sine, același lucru spunîndu-l și despre Domnul Isus Hristos; de ce atunci — spunea el — să li se ceară îngerilor să dea dovadă de lepădare de sine?“

„În cer el s-a plins împotriva legii lui Dumnezeu, declarînd-o nenecesară și arbitrară. El a reprezentat greșit pe Iehova, Domnul și Comandanțul suprem al oștilor îngeresti. El pretindea că el, Satan, se află mai presus de lege, susținînd că dreptatea era de partea sa; dar prin manifestările lui se demonștră că principiile pe care el le susținea erau primejdioase și rele.“

„Satan a acuzat pe Dumnezeu că pretinde lepădare de sine din partea îngerilor, în timp ce El personal nu cunoștea ce însemnează aceasta, și că El personal nu dorește să facă nici un sacrificiu pentru alții. Aceasta a fost acuzația pe care Satan o aducea împotriva lui Dumnezeu în ceruri; și după ce cel rău a fost expulzat din ceruri, el a continuat să acuze pe Domnul Isus ca fiind exigent în a pretinde servicii pe care El nu este dispus nicidecum a le îndeplini. Domnul Hristos însă a venit în această lume spre a demonstra falsitatea acestor acuzații, și pentru a descoperi pe Tatăl.“

„A disputa supremația Fiului lui Dumnezeu, punând astfel în discuție înțelepciunea și dragostea Creatorului a devenit scopul, ținta acțiunilor acestui printr'al îngerilor“.

„Lucifer în ceruri dorea să fie primul în putere și autoritate; el dorea să fie Dumnezeu, să ajungă a avea conducerea cerului“.

„El (Satan) a dus această problemă înaintea lui Dumnezeu, susținând că acesta este și sentimentul multora din ființele cerești și anume că el trebuie să fie preferat Domnului Hristos“.

Satan pretindea că este în stare să prezinte legi care vor fi mai bune decât legile și judecățile lui Dumnezeu“.

Ar fi fost foarte incomod, supărător chiar pentru Dumnezeu să răspundă acestor acuzații, dacă El nu ar fi luat măsuri — cu mult înainte — de a răspunde acestor acuzații. Dumnezeu, cunoscând sfârșitul de la început, a creat universul și lumea noastră, având în mintea și planurile sale — Răscumpărarea. El știa că atunci când El a creat ființe raționale, cu puterea de a gândi liber, ei vor căuta să cerceteze, să intre în rațiunea lucrurilor, și că fiecare act al Său va trebui să fie justificat înaintea oamenilor. Cum oamenii sint judecați după caracterul lor demonstrat prin faptele și acțiunile lor, tot astfel, la rindu-le, creaturile lui Dumnezeu vor interpreta pe Creatorul lor. Ideile dreptății și justiției pe care El le-a instilat (picurat) în oameni, vor fi standardul — norma după care ei judecă pe Dumnezeu. Și de această judecată El va trebui să țină seama. Dar acum, cum va face Dumnezeu față acuzațiilor lui Satan — sau mai bine zis, cum a pregătit deja de fapt din veșnicie răspunsul la aceste acuzații? Căci am considera ca fiind neonorabil pentru Dumnezeu a face acum unele ajustări în planul Său, ca urmare a acuzațiilor împotriva Lui. Aceste acuzații fuseseră însă prezentate și răspunsurile pregătite.

Și astfel noi găsim că există un plan al lui Dumnezeu, ținut ascuns timp de veacuri, dar descoperit acum sfinților Lui“ (Col. 1,26). Acest plan era pregătit pentru a face față oricăror acuzații posibile, descoperind — prezentând pe Dumnezeu ca Unul care niciodată n-ar cere creaturilor Sale să facă ceva, sau să ocupe o anumită poziție, pe care El însuși să nu fie dispus a face, sau poziție pe care El să n-o ia. Acest plan, așa cum s-a mai amintit, a inclus întruparea — nu numai o întrupare temporară care — în timp ce va demonstra bunăvoința lui Dumnezeu de a suferi, nu va afecta în mod permanent pe Dumnezeu — ci o întrupare care era permanentă, și care va rămâne pentru totdeauna o dovadă a bunăvoinței lui Dumnezeu de a împărtăși tot ceea ce El este sau are.

Pretenția lui Satan de a fi egal cu Dumnezeu, de a fi Dumnezeu, include acuzația că Dumnezeu a uzurpat o autoritate ce nu-I aparținea, și că odată în posesia puterii, El nu mai este binevoitor de a o împărți cu altcineva. El în adevăr are puterea, dar pretindea Satan, este o putere uzurpată și deci El nu domnește pe baza consimțământului celor guvernați. Dacă cineva avea ca deviză, „Nu vrem ca omul acesta să împărețească peste noi“ (Luca 19,14), atunci Dumnezeu va lovi pe aceștia; prin forță și va continua să conducă. Deci între Cuvântul Său și practica Sa nu există o concordanță.

Așa cum s-a arătat mai înainte, Dumnezeu a prevăzut toate acestea. El deci — din veșnicie — a dezvoltat un plan care va face posibil pentru El, să devină una cu noi, S-a umilit pe Sine devenind om, supus la toate cele ce oamenii sint supuși. Dacă noi vom fi atît de impresionați de valoarea Sa încît Îl vom alege de bună voie ca Conducător al bisericii, atunci El va conduce, prin consimțământul nostru.

Dacă — mergînd mai departe — El va decide să împărețească tronul Său cu creaturile Sale, să-i facă moșteni-

tori ai lui Dumnezeu împreună moștenitori cu Domnul Hristos, atunci îi va așeza cu Tatăl pe tronul Său — și atunci într-un sens biblic, El nu va domni peste ei, ci va domni cu poporul Său, și toți vor fi asemenea Lui.

Dumnezeu, avînd toate acestea în mintea și gîndul Său și avînd orice pas mai dinainte stabilit, nu a fost nicidecum turburat de acuzațiile lui Satan. De asemenea El nu S-a grăbit să răspundă acuzațiilor lui Satan. La timpul potrivit, și nu mai înainte, întruparea va avea loc. Satana a folosit perioada de patru mii de ani spre a ironiza și reproșa lui Dumnezeu, făcînd pe oameni să creadă că Dumnezeu nu are nici o intenție de a ceda — în favoarea lor — o parte a puterii Sale. Dar susținerile și pretențiile sale au servit a sublinia sfatul predeterminant al lui Dumnezeu, atunci cînd în cele din urmă a venit timpul ca să acționeze. Pentru Pavel și într-o măsură mai mică și celorlalți apostoli, Dumnezeu le-a făcut cunoscut planul Său, care a fost ținut ascuns timp de veacuri (Ef. 3,1—3). Acest plan — în mod efectiv — făcea față oricărei acuzări a lui Satan, dovedindu-se fără de teme. Astfel Dumnezeu a fost justificat în acțiunile Sale.

Toate acestea erau în Dumnezeu (Evr. 2,10). A fost un lucru potrivit pentru că El a aranjat de așa manieră lucrurile încît creaturile Sale nu numai să fie satisfăcute cu existența pe care le-a dat-o, ci să fie mulțumitori pentru privilegiile vieții. Intenția Sa este ca viața lor să se măsoare cu a Sa și să fie o viață fericită și plină de satisfacții. „Îmi vei arăta cărarea vieții; înaintea Feței Tale sint bucurii nespuse, și desfătări veșnice în dreapta Ta“ (Ps. 16,11).

Trebuia ca Hristos să fie făcut în toate lucrurile asemenea fraților Săi. Și astfel Domnul Hristos a venit în această lume, așa stăpînită cum era de Satan, și S-a așezat de bună voie sub dominația sa, și nu numai că a demonstrat că în cele mai crude și mai respingătoare con-

diții, că cei răscumpărați pot fi credincioși și loiali față de Dumnezeu, ci de asemenea a dat lui Satan ocazia de a demonstra ceea ce el ar face dacă i s-ar oferi șansa aceasta. Ce ar face Satan? El ar lua pe Fiul lui Dumnezeu, și-ar bate joc de El, Îl va scuipa, Îl va bătea, și va pune o coroană de spini pe cap și-L va țintui de o cruce, lăsându-L să moară acolo, deși El n-a făcut nici un rău, și nu S-a găsit în El nici un viclesug. Și așa a demonstrat Satan caracterul domniei ce voia s-o instaureze în universul lui Dumnezeu, procedând întocmai cu Fiul cel Scump al lui Dumnezeu.

În această demonstrație, adevăratul caracter al lui Satan a fost dat pe față; tot așa cum în întruparea Domnului Hristos s-a dat pe față ceea ce Dumnezeu a fost și este dispus a face pentru om — să trăiască pentru el să moară pentru el, să-l iubească și să-i poarte de grijă, iertându-i păcatele și fărâdelegile, și în final să-i dea un loc cu El pe tronul universului. El a demonstrat că nu a existat nimic pe care El nu era dispus să-l facă pentru om; El era binevoitor să dea, să împartă, să sufere. El n-a considerat ca un lucru de apucat a fi deopotrivă cu Dumnezeu. El a fost gata să renunțe la tot și să-și ocupe locul alături de oameni.

Departa de a fi un lucru impios acela de a gândi la... gândurile lui Dumnezeu, după El, este totuși un privilegiu binecuvîntat faptul că Dumnezeu a dat oamenilor minte — rațiune ca să poată — cel puțin într-o măsură oarecare — să aprofundeze și să aprecieze ceea ce face Dumnezeu. Noi trebuie să fim mulțumitori pentru faptul că Dumnezeu nu numai că permite, dar ne cheamă a gândi. Costul acestui privilegiu, pentru Dumnezeu a fost mai presus de posibilitatea capacității noastre de a-l înțelege pe deplin. Dar Dumnezeu, dindu-ne acest drept, crede că merită prețul plătit.

În comparație cu ceea ce a costat pe Dumnezeu acest lucru, prețul plătit de om pentru

libertatea alegerii, a posibilității liberului arbitru sau a agentului moral, este minim. De fapt, văzut în lumina veșniciei — prețul plătit, nu este decît... câștig. Apostolul Pavel exprimă aceasta în următoarele

cuvinte: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sînt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi“. (Rom. 8,18).

C. Adv.

Domnul =

neprihănirea noastră

În anul 1888 s-a dat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea o solie foarte clară de trezire. Ea a fost numită atunci ca fiind „Solia Îndreptării prin Credință“. Altit solia în sine cît și felul venirii ei au făcut o profundă și dăinuitoare impresie asupra gândirii slujitorilor Evangheliei și a celorlalți credincioși, iar trecerea timpului nu a șters din amintire acea impresie. Pînă în zilele de astăzi, mulți din aceia care au auzit solia cînd ea a venit sînt profund interesați în ea și preocupați de ea. În toți acești ani lungi ei și-au păstrat o convingere fermă și o puternică credință. Că a fost transmisă de Domnul pentru a duce la bun sfîrșit această lucrare a Sa. Ea are o mare importanță printre noi fiind mereu o lucrare de curățire în biserică.

Printre factorii care au dus la această convingere este mărturia divină dată cu privire la proclamarea soliei Îndreptării prin Credință așa cum a fost prezentată în timpul Conferinței Generale ținută în orașul Minneapolis Minn., în anul 1888. Chiar de la început, Spiritul Profetic a pus sigiliul aprobării pe solie și a prezentării ei în acel timp. În cel mai simplu și clar limbaj ni s-a spus că Domnul conduce și impulsionează pe slujitorii Săi să prezinte această clară solie a Îndreptării prin credință. Despre acea epocală Conferință și despre cei care au dat această solie, se declară:

„Domnul în marea Sa îndurare a trimis cea mai prețioasă solie poporului Său... Această solie urma într-un mod remarcabil să prezinte în fața lumii pe Mîntuitorul cel înălțat, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat Îndreptătirea prin Credință în Garantul nostru, a invitat pe cei ce cred să primească neprihănirea Domnului Hristos, care este făcută să se manifeste prin ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți pierduseră din vedere pe Domnul Isus. Ei trebuiau să-și aibă ochii îndreptați către persoana Sa divină, către meritele Sale și către neschimbătoarea Sa dragoste pentru familia creștină. Toată puterea este dată în mîinile Sale, ca El să împartă bogate daruri tuturor, atribuind inestimabilul dar al propriei Sale neprihăniri persoanei omenești neputincioase. Aceasta este solia care Dumnezeu a poruncit să fie dată bisericii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie să fie vestită cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său Sfînt în toată plinătatea“.

Fiecare propoziție din această cuprinzătoare declarație merită să fie studiată cu toată atenția. S-o analizăm pe scurt:

1. O solie foarte prețioasă : „Domnul în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său o solie, foarte prețioasă“.

2. Obiectul : „Această solie trebuie să prezinte cu mai multă tărie pe Mîntuitorul cel înălțat, jertfa pentru păcatele întregii lumi.“

3. Scopul :

a) „A prezentat Îndreptățirea prin Credință în Garantul nostru“.

b) „A învățat pe cei ce cred să primească neprihănirea Domnului Hristos, care este făcută să se manifeste prin ascultare de poruncile lui Dumnezeu“.

4. Necesitatea :

a) „Mulți pierduseră din vedere pe Domnul Isus“.

b) „Ei trebuie să-și aibă ochii îndreptați către persoana Sa divină, către meritele Sale și către neschimbătoarea Sa dragoste pentru familia creștină.“

5. Resurse :

a) „Toată puterea este dată în miinile Sale“.

b) „Ca El să împartă bogate daruri oamenilor“.

c) „Atribuind inestimabilul dar al propriei Sale neprihăniri persoanelor neputincioase“.

6. Întinderea : „Aceasta este solia care Dumnezeu a poruncit să fie dată tuturor“.

7. Ce este ea realmente : „Este solia îngerului al treilea care trebuie să fie vestită cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său cel Sfînt în toată plînatatea“.

Este greu de conceput cum ar putea să fie vreo înțelegere greșită sau nesiguranță cu privire la aprobarea cerească asupra acestei solii. S-a declarat în mod clar că Domnul trimite solia, că El conduce mintea copiilor Săi care sînt atît de profund captivați de ea și care o prezintă cu toată seriozitatea.

Să se rețină acum faptul că poziția luată de vestitori în anii următori nu are întru nimic a face cu valoarea declarației, deseori repetată și că ei erau îndrumați de Domnul să prezinte acest fundamental adevăr al Evangheliei poporului Său în acel timp deosebit.

Nu era în planul lui Dumnezeu de a prezenta această solie a Îndreptării prin Credință numai în fața Bisericii Sale, ci era de a fi dusă tuturor. Și în sfîrșit, această solie se declară a fi „Solia îngerului al treilea, care trebuie să fie vestită cu glas tare, și însoțită de revărsarea Duhului Său cel Sfînt în toată plînatatea“. Este clar că aplicarea acestei solii nu a fost limitată la timpul Conferinței din Minneapolis, ci că aplicarea ei se extinde pînă la încheierea timpului ; și că în consecință ea este de o mai mare importanță pentru biserica din zilele noastre decît ar fi putut fi în anul 1888. Cu cît ne apropiem mai mult de marea zi a lui Dumnezeu, cu atît mai imperativă va fi nevoia unei lucrări de curățire a inimii, lucrare pe care această solie a fost trimisă s-o înfăptuiască. Desigur avem toate motivele pentru o cercetare a acestei solii.

Soliile și prevederile lui Dumnezeu sînt totdeauna de o mare însemnătate. Acestea sînt totdeauna necesare pentru îndeplinirea specialei lucrări de care ele sînt legate. El le dă pentru îndeplinirea planurilor Sale. Ele nu pot fi lăsate de o parte. De aceea trebuie să ne așteptăm ca soliei Îndreptării prin Credință, care a fost dată atît de clar bisericii în 1888 să i se acorde un loc de seamă.

Pastor-Consilier
M. Popa

CASA LUI DUMNEZEU

Urmare din pag. a 11-a

evitînd formalismul strict al prezenței.

Cînd Dumnezeu a fost nevoit să îndepărteze pe Adam și Eva din Paradis, chiar dacă porțile lui au fost închise pentru a nu pătrunde spre pomul vieții, totuși Dumnezeu ca un Tată iubitor, le-a deschis o altă poartă, poarta speranței și a credinței în făgăduințele făcute pentru răscumpărarea și mîntuirea lor, prin Isus Hristos. La porțile Paradisului Adam și Eva și-au adus jertfele lor ca o dovadă a credinței și consacării. Casa lui Dumnezeu este poarta cerului unde copiii lui Dumnezeu de azi își aduc jertfele duhovnicești, Dumnezeu fiind onorat și gata să sigileze mărturisirea lor, iar îngerii înscriind în cartea de amintire solemnitatea acestei manifestări. Maleahi 3,16—18.

Există însă printre participanții la casa de rugăciune și primejdia unui formalism lipsit de viață, pe care martorul credincios îl semnalează prin cuvintele : „Știu faptele tale ; că nu ești nici rece nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot ! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici : „Sînt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic“, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești ; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de rivnă dar și pocăiește-te !“ Apoc. 3,15—19.

Cine ne va trezi din această liniște nepăsătoare, stare de încropeală, reinviiorind în rîndurile noastre evlavia cea adevărată și devoțiunea practică? Să ne amintim de acea experiență a lui Iacov, care a adus în viața lui o trezire, o consacrare și o asigurare de bunăvoință din partea Celui ce poate să intervină la vreme de nevoie.

Iacov obosit de călătorie, dar mai ales din pricina evenimentelor ce-au avut loc, cu conștiința împovărată a ajuns într-un loc unde rămânind peste noapte, a luat o piatră și a pus-o căpătii. Să dormi cu capul pe o piatră nu-i lucru obișnuit și nici plăcut deoarece piatra este tare și aspră. Apoi somnul era îngreuiat de obsesia întimplărilor ce nu se puteau uita ca și cînd n-ar fi avut loc. În urma lui rămăsese pumnii cu pietre aprinși de minie ai fratelui său Esau. Vinovăția apăsa ca o piatră grea asupra inimii lui. Nimic din toate acestea nu puteau să anunțe o trezire mai bună, mai liniștitoare decît adormirea sa. Și cu toate acestea, neprevăzutul a avut loc. Acela care „poate să facă nespun mai mult decît cerem sau gîndim noi” (Efes. 3,20,21) a dat prin harul Său o experiență minunată, asigurarea prezenței permanente. „Iată, Eu sînt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge, și te voi aduce înapoi... căci nu te voi părăsi, pînă nu voi împlini ce-ți spun”. „Iacov s-a trezit din somn și a zis: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut”. I-a fost frică, și a zis: „Cit de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerului!” Gen. 28,15—17.

Și noi putem avea zile și nopți cînd cerul să fie acoperit cu nori întunecoși și nici o rază de speranță să nu ajungă la noi. Sînt nopți cînd perna moale să ni se pară ca piatra, frămîntați de îngrijorări și păcate. Totuși nu există întineric atît de mare — în mod spiritual — pe care bunul Tată cerească să nu-l poată împrăști,

piatră apăsătoare căreia bunătațea lui Dumnezeu să nu-i ia tăria, să nu o sfarme și să o împrășteie din viața noastră.

Cît de bun este Dumnezeu. Cînd obosiți, descurajați, ajungem să spunem ca și Ilie „Doamne destul”, destul, nu-mi mai trebuie nimic, nici predică, nici cîntare, poate nici chiar comunitate, Dumnezeu ne sprijinește spunîndu-ne: „Scoală-te și mîncă, fiindcă drumul pe care îl ai de parcurs este prea lung pentru tine”. 1 Imp. 19,1-8. Ilie s-a sculat, a mîncat, a prins noi puteri și la capătul drumului l-a așteptat răpirea la cer.

Ilie, al zilelor noastre, — Biserică a lui Dumnezeu, scoală-te, nu sta nepăsător, mergi la casa lui Dumnezeu, hrănește-te, roagă-te ca să ai puterea necesară ca să ajungi la capătul împlinirii speranțelor tale, pentru ca prin credință, rugăciune și răbdare să fii cuprins de puterea iubirii mîntuitoare!

Uneori ochii spirituali acoperiți de solzii necredinței și indoielilor nu pot să vadă drumul către comunitate, către poarta cerului, unde Isus a îndrumat pe Saul ca să-și capete vederea și numai în felul acesta să poată deveni un vas de cinste, sfințit, folositor Stăpînului său, destoinic pentru orice lucrare bună. 2 Tim.2,21.

Serva Domnului amintind unei persoane care nu se mai afla din cauza amăgirilor lăcomiei la un nivel spiritual responsabil, îi aduce aminte de dragostea dîntii, spunîndu-i: „A merge la adunarea poporului lui Dumnezeu era pentru tine, ca și cînd ai vizita cerul. Nici un obstacol nu te împiedeca de la aceasta. Tu puteai suferi oboseli și foame, dar nu puteai să fii lipsită de hrana spirituală. Tu ai căutat serios după harul lui Dumnezeu și n-ai căutat în zadar. Împărțășirea cu poporul lui Dumnezeu era pentru tine cea mai bogată binecuvîntare de care te puteai bucura”.

Experiențe minunate ne așteaptă dacă vom căuta să alungăm perna moale a indiferenței, egoismului și nepăsării și vom pune sub căpătii perna aspră

a cercetării de sine, a autocriticii, a lepădării de sine, a poeziei și consacrării.

„Lepădarea de sine nu trebuie să aibă loc numai la începutul vieții de creștin. La fiecare pas de înaintare spre cer ea trebuie reinnoită. Toate faptele noastre bune depind de o putere dinafară de noi. De aceea este nevoie de o continuă înălțare a inimii noastre către Dumnezeu, o continuă, serioasă, și sfișietoare căință de păcat cum și o umilire a sufletului înaintea Lui. Numai prin constantă lepădare a eului și dependență de Hristos putem fi siguri în umblarea noastră.

Nici o formă exterioară nu va putea înlocui credința simplă și renunțarea totală la sine. Însă nimeni nu poate singur să se lepede de eul său. Noi nu putem decît să îngăduim lui Hristos, să facă El această lucrare. Atunci sufletul va zice: „Doamne, ia-mi inima; căci eu nu pot să o dau. Ea este a Ta. Păstrează-o curată, fiindcă eu nu pot s-o păstrez pentru Tine. Salvează-mă în ciuda mea însumi, și al eului meu slab și neasemenea lui Hristos. Modelează-mă, șlefuește-mă, ridică-mă în sfere curate și sfinte, unde bogatul fluviu al iubirii Tale poate inunda sufletul meu”.

Doi închinători s-au suit la templu să se închine. Unul dintre ei nu fiindcă se socotea păcătoș avînd nevoie de iertare, ci fiindcă se credea drept și voia să fie văzut de oameni. De aceea el era foarte atent în comportamentul exterior, închinarea și prezența lui fiind determinată de interese egoiste. El da pe față aceasta în privirea, în umbletul și în rugăciunea sa. Cu totul mulțumit de sine, el credea că și Dumnezeu și oamenii îl privesc cu aceiași plăcere. El era mulțumit cu o religie de formă, care se ocupă numai de viața exterioară. Cu acest spirit îi era cu neputință să intre în legătură cu Dumnezeu. De aceea el s-a întors acasă lipsit de binecuvîntarea divină, poarta cerului rămînînd închisă la rugăciunea și închinarea lui.

Fără să ignorăm importanța comportării exterioare și ascu-

tării de nele rinduiei ce sint necesare a fi observate în casa de rugăciune, dar zadarnice dacă ne vom limita numai la ele, să privim la celălalt închinător care a venit înaintea lui Dumnezeu cu amară zbuiciumare sufletească dîndu-și seama că era păcătos și pătat, conștient că nu are nici un merit care să-l recomande Lui, dar hotărît să apeleze la mila lui Dumnezeu rugîndu-se : „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul“ ! Încercîndu-se în iubirea divină, aducînd lui Dumnezeu cuvînte de căință și consacrare, el reuși să deschidă poarta cerului, să primească binecuvîntarea și să se întoarcă acasă plin de bucurie și pace.

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu : aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“. Rom.12,1.

Cu profundă evlavie și recunoștință, cu mulțumire și laudă să predăm ființele noastre la tronul milei, rugîndu-ne : „Fă-mă să aud veselie și bucurie, și oasele, pe care le-ai zdrobit Tu, se vor bucura. Întoarce-ți privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele ! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic ! Nu mă lepăda de la fața Ta, și nu lua de la mine Duhul tău cel Sfînt. Dă-mi iarăși bucuria mîntuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință !“ Ps. 51, 8—12.

„Cît de plăcute sint locașurile Tale, Doamne al oștirilor ! Sufletul meu suspină și tînjește de dor după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeu cel viu ! Ferice de ceice locuiesc în Casa Ta ! Căci ei tot mai pot să te laude. Căci mai mult face o zi în curțile Tale decît o mie în altă parte ; eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului Meu, decît să locuiesc în corturile răutății ! Doamne al oștirilor, ferice de omul care se încrede în Tine !“ Ps. 184.1.2. 4.10.12.

Constantinescu Al.

SENSURILE

BOGĂȚIEI

HARULUI

Indricău Gh.

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mîntuire pentru toți oamenii a fost arătat“ ... Tit 2,11.

Unul din punctele de doctrină, devenit dogmă în religiunea creștină, este revelația divină că mîntuirea se acordă numai prin harul lui Dumnezeu. Această revelație divină a făcut pe mulți să creadă că pentru a dobîndi mîntuirea, credinciosului nu i se mai cere păzirea poruncilor lui Dumnezeu, a Legii Sale, deoarece „nu mai sîntem sub lege, ci sub har“. Plecînd de la o astfel de înțelegere a textului Scripturii, desigur că rezultatele la care s-a ajuns nu corespund cu învățătura Sfințelor Scripturi, cu toate că, în această privință, atît învățătura Domnului Isus Hristos, cît și a apostolilor care „au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt“, n-au lăsat nici o umbră de neclaritate. Faptul că s-a ajuns la înlăturarea obligației de a asculta de Legea lui Dumnezeu, și să se creadă că pentru dobîndirea mîntuirii nu se mai cere nimic altceva de făcut decît ca acela ce o dorește să se încreadă în harul mîntuitor al lui Dumnezeu, arată lipsa de obiectivitate în căutarea după adevăr mîntuitor, precum și nestudierea „în context“ a Sfințelor Scripturi.

Fiind vorba despre mîntuirea realizată prin jertfa Domnului

Isus Hristos pe crucea de pe Golgota, vom spune — odată cu Sfînta Scriptură — că pentru a avea parte de mîntuirea cea veșnică, primul lucru de seamă care se cere de la cel care se simte păcătos, este să aibă credință. Căci „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui“. Evr. 11,6. Această credință se cere să fie o credință vie. Crezînd în Dumnezeu, în puterea mîntuitoare a Domnului Isus, în împlinirea mărețelor Lui făgăduințe, și cunoscînd că tot planul de mîntuire a fost adus la îndeplinire numai din iubire față de om, acesta va sfîrși prin a iubi din toată inima, din tot sufletul și din toată puterea sa pe Dumnezeu că i-a pregătit o mîntuire atît de măreață, și totuși atît de ușor de cîștigat.

Acela, pentru care s-a plătit un preț atît de mare — ca jertfă vieții Fiului lui Dumnezeu — și care crede în această jertfă mîntuitoare, cum se va purta el față de îndemnurile, sfaturile și învățăturile Răscumpărătorului său ? Le mai poate el nesocoti ? Credința și mai ales iubirea, care au cuprins inima lui, vor putea oare acestea să rămînă închise în inimă, fără a fi dovedite în afară ? Desigur că nu. Dacă aceste însușiri su-

fleteștii există, într-adevăr, în inima lui, el va arăta aceasta prin fapte, care nu sînt altceva decît consecința naturală a sălășuirii în inima sa a credinței, speranței și iubirii. Totuși, chiar avînd o credință nestrămutată în Dumnezeu, o speranță neclintită, și o iubire curată și sinceră, atît față de Dumnezeu cît și față de semenii noștri, prin acestea singure nu vom putea obține mîntuirea, deoarece acestea se acordă numai prin harul lui Dumnezeu.

Ce este harul ?

Pentru o cit mai bună înțelegere a problemei, este necesar ca sensul cuvîntului „har“ să fie cit mai bine lămurit. Cuvîntul „har“ îl avem în limba română din grecescul „charis“, care este sinonim cu latinescul „gratia“, și înseamnă, în general „favoare“. Într-o accepție mai largă, har înseamnă orice bunăvoință nemeritată arătată de cei mari față de cei mai mici. În sensul religios și mai larg al cuvîntului, har înseamnă bunăvoința lui Dumnezeu, în măsura în care ea se dovedește a-și găsi aplicarea față de păcătos, fără ca el să contribuie la aceasta cu vreun merit oarecare. În înțelesul mai restrîns al cuvîntului, har înseamnă acea cauzalitate divină care pune pe credincios în adevăratul raport religios față de Dumnezeu, ceea ce înseamnă că prin liberarea omului de păcat și vină, acesta este împăcat cu Dumnezeu și condus la trăirea unei vieți morale perfecte, fără ca păcătosul să fi contribuit la aceasta cu vreun merit.

Cuvîntul „har“ este des folosit în Sfînta Scriptură, mai ales în Noul Testament, avînd însă o mulțime de înțelesuri. Spiritul Profetic folosește de asemenea acest cuvînt cu aceleași multiple sensuri.

Harul și multiplele lui sensuri biblice.

Orice bun spiritual.

Pentru a înțelege mai bine ce a făcut Dumnezeu Tatăl, prin Fiul Său cel iubit, pentru mîntuirea noastră, în Care „avem răscumpărarea, prin singele Lui, iertarea păcatelor, după bogăția harului Său, pe

care l-a răspîndit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și pricepere“ (Efes. 1, 7, 8), vom spune că, pe lingă înțelesul general de „favoare divină“, într-o accepție mai cuprinzătoare, har înseamnă: un întreg complex de mijloace foarte variate, puse de cer la îndemîna credinciosului, singurele prin care acesta poate ajunge la mîntuire, fără ca să aibă vreoa parte de merit în obținerea lor.

Din chiar textul citat mai sus reiese că „bogăția harului Său“ s-a răspîndit din belșug peste noi, „prin orice fel de înțelepciune și pricepere“. Această înțelepciune primită în dar, este felurită, „după harul care ne-a fost dat“ (Rom. 12,6). Astfel, datorită harului, cineva poate să primească darul, proorociei, un altul darul chemării la o slujbă, un altul darul de a învăța pe alții, darul de a îmbărbăta pe alții, darul de a cîrmui, darul de a da, și așa mai departe (Rom. 12,6—8). „Acestea sînt calități și puteri speciale date credincioșilor de Duhul Sfînt pentru slujirea bisericii. Adesea ele par a fi talente naturale pe care Duhul le ia în stăpînire, sporindu-le puterea și sfințind întrebuințarea lor. Toate darurile de felul acesta sînt „daruri ale harului“, acordate după voia și scopul lui Dumnezeu. Cei care le-au primit nu au motiv de îngîmfare. Sursa tăriei și influenței lor crescînde nu este în ei înșiși.

Pavel fusese rînduit apostol potrivit harului care i-a fost dat lui. Potrivit harului lor, alți credincioși au fost rînduiți să fie profeți, alții învățători, etc. Prin harul lui Dumnezeu, membrii bisericii creștine erau înzestrați cu o mare felurime de puteri spirituale pentru a face față la multele nevoi diferite ale confracțiilor lor credincioși și pentru ducerea Evangheliei. Rom. 12,6.

„Dumnezeul oricărui har, Care ne-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică“, doarește ca fiecare credincios să fie un „bun ispravnic al harului felurit al lui Dumnezeu“ (1 Petru 4,10), și care de la

cei aleși ca „fiecare să slujească altora, după darul pe care l-a primit“, ceea ce înseamnă că puterea gîndirii, puterea rațiunii, a priceperii și tot ceea ce ne ajută la înțelegerea lucrurilor care ne înconjoară, precum și la înțelegerea mărețului plan de mîntuire, sînt tot atîtea daruri care izvorăsc din „harul felurit al lui Dumnezeu“, daruri care trebuie puse la lucru în vederea slujirii semenului nostru, spre slava lui Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Am putea spune, deci, că în acest caz, har înseamnă orice „bun spiritual“ primit în dar de la Dumnezeu.

Ispravnici ai harului.

Prin expresia „ispravnici ai harului felurit“ înțelegem administratori ai diferitelor bunuri spirituale primite în dar de la Dumnezeu. Vorbînd despre alegerea și chemarea lui Izrael, Spiritul Profetic spune că pe ei „Dumnezeu îi rînduise să fie administratori ai harului Său, adică acei aleși dintre toate neamurile care au primit toată descoperirea dumnezeiască cu privire la adevărul divin și cu privire la posibilitatea redobîndirii paradisului pierdut. Lor li s-a încredințat marea însărcinare de a duce lumii solia despre mîntuirea care urma să se arate. Izraelul din vechime, neîndeplinindu-și misiunea încredințată, chemarea de a administra „harul Său“, înțelegînd prin aceasta totalitatea descoperirilor privitoare la dobîndirea vieții veșnice, a fost făcută Izraelului spiritual.

„Iată de ce — zice apostolul Pavel — „dacă cel puțin ați auzit de ispravnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost arătat față de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisesei în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci al lui Hristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sînt împreună moș-

tenitoare cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceasta, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii lui. Da, mie, care sint cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos“ (Efes. 3,1—8).

Deci, „Iată cum trebuie să fim priviți noi : ca niște slujitori ai lui Hristos, și ca niște ispravnicii ai tainelor lui Dumnezeu“ 1 Cor. 4,1. Căci „eu nu țin numaidecît la viața mea“ — zicea apostolul Pavel în cuvîntarea sa de rămas bun rostită în fața prezbiterilor adunați la Milet — „ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfîrșesc cu bine calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu“. Fapte 20,24. Prin expresia „Evanghelia harului“ înțelegem aci „vestea cea bună a îndurării divine“, cu toate mijloacele puse de cer, în dar, la îndemina tuturor. „Împărăția Sa nu va veni, pînă ce vestea cea bună a harului Său nu va fi dusă peste tot pămîntul“.

Iubirea iertătoare a lui Dumnezeu.

„Cînd venim la Dumnezeu, aceasta este condiția care ne întîmpină în prag, anume, ca după ce am primit harul Său, să ne consacram spre a descoperi harul Său și altora. Singurul lucru mai de seamă pentru noi, spre a putea primi și împărtăși altora iubirea iertătoare a lui Dumnezeu este să cunoaștem și să credem iubirea pe care o are El față de noi“. Cu alte cuvinte, pentru a putea primi harul, adică iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, pentru ca astfel să putem împărtăși și altora acest har, condiția care se cere este să credem marea iubire arătată față de noi „prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El“. Această iubire iertătoare, sau acest har al lui Dumnezeu, noi nu-l merităm pentru că nu

„noi am iubit pe Dumnezeu, ci El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre“, încă pe cînd eram noi păcătoși (1 Ioan 4,9.10).

Purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Cu cît săpăm mai adînc în marea mină a adevărilor divine, cu atît descoperim tot mai mult din imensa „bogăție a harului“ lui Dumnezeu. În această imensă bogăție a harului este cuprinsă și „purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de noi“. „Nu vă îngrijorați dar de ziua de mîine : căci ziua de mîine se va îngrijora de ea însăși“. Mat. 6,34. „Domnul Hristos nu ne-a făgăduit ajutor ca să purtăm azi, poverile de mîine. El a zis : „Harul Meu îți este de ajuns“. 2 Cor. 12,9, dar ca și mana dată în pustie, harul Său este dăruit zilnic, ca să facă față nevoilor acelei zile“. Apostolul Pavel s-a rugat de trei ori să i se îndepărteze durerea — „țepușul“ — din trupul lui, dar cînd răspunsul a fost clar, el a înțeles că aceasta era voia lui Dumnezeu. Rugăciunile lui Pavel n-au avut ca rezultat îndepărtarea durerii, ci obținerea harului pentru ca s-o poată suporta. Pavel susținea că suferința aceasta îl împiedica în slujba sa. Dar Domnul a venit în întîmpinarea cererii lui cu o abundență de har divin“. 2 Cor. 12,9. El l-a asigurat pe servul Său : „Harul Meu îți este de ajuns“.

La sfîrșitul primei lor călătorii misionare, Pavel și Barnaba, după ce au făcut lucrarea incredințată lor de Domnul în mai multe cetăți, s-au întors din nou în Antiohia, de unde la plecarea „fuseră incredințați în grija harului lui Dumnezeu, pentru lucrarea pe care o săvîrșiseră“. Fapte 14,26. Expresia „grija harului lui Dumnezeu“, înseamnă purtarea Lui de grijă față de cei ce-L iubesc și fac lucrarea Lui. Aceeași biserică din Antiohia, unde Pavel propovăduise Cuvîntul Domnului, la plecarea lui în altă călătorie misionară, îl incredințează atît pe el cît și pe Sila, în grija aceluiași har al lui

Dumnezeu (Fapte 15,40). Aceasta înseamnă că frații bisericii din Antiohia, au înălțat rugăciuni fierbinți către Scaunul Harului, cerînd ca bunul Dumnezeu să ia pe cei doi ucenici, care plecau într-o nouă călătorie plină de tot felul de greutăți, în grija și ocrotirea Tatălui și a Domnului Isus Hristos. Și credem că „harul lui Dumnezeu“ le-a fost într-adevăr, de ajuns, în sensul că Domnul le-a purtat de grijă și i-a trecut cu bine prin toate încercările de care au avut parte. Să fim incredințați pe deplin că purtarea de grijă a lui Dumnezeu, „harul Său“ ne este și nouă de ajuns.

Vorbire cu har.

În epistola sa către Coloseni 4,6 apostolul Pavel vorbind despre felul cum trebuie să se poarte un creștin adevărat, ne sfătuiește, printre altele, ca vorbirea noastră „să fie întotdeauna cu har“. Pe de altă parte, același apostol, scriînd Efesenilor, dă îndemnul : „Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor ce-l aud“ (Efes. 4,29).

Desigur că aci cuvîntul „har“ are cu totul alt înțeles. O vorbire „cu har“, înseamnă o vorbire cuviincioasă care izvorăște dintr-o inimă curată, sinceră și credincioasă, în care „Cuvîntul lui Hristos locuiește din belșug... în toată înțelepciunea“. Col. 3,16. Nu este de ajuns ca creștinul să se abțină doar de la vorbire indecentă. Cuvintele lui trebuie să îndeplinească un scop folositor. Isus dădea avertisment contra folosirii de cuvinte nefolositoare (Mat. 12,36), cuvinte care nu îndeplinesc nici un scop bun. Vorbirea să fie „pentru zidire“, adică întotdeauna să facă pe oameni mai buni decît fuseră înainte de a fi auzit cuvintele“.

Acela care va vorbi cu blindețe și cu un cuget curat despre nădejdea care este în inima lui — sfințind astfel pe Hristos ca Domn — acela care în orice împrejurare va rosti numai cuvinte plăcute, pline de sfaturi și îndemnuri în lucruri bune, cuvinte de îmbăr-

bătăre și mîngiere pentru cei întristați, de încurajare pentru cei descurajați, cuvinte pline de adevăr, de laudă și de mulțumire pentru Dumnezeu pentru tot ceea ce El a făcut pentru noi, despre vorbirea unui astfel de om se poate spune că este „o vorbire cu har“. Acest fel de vorbire este caracterizată de bunătate, sinceritate, curățenie, simplitate, adevăr și pricepere. O astfel de vorbire „dă har“ celor ce-o aud, adică dezvoltă în ascultători aceleași simțăminte și dorințe de bine, care ne ajută să ne apropiem tot mai mult de desăvîrșire. Și atunci cînd apostolul inspirat ne îndeamnă ca vorbirea noastră „să fie totdeauna cu har“, înțelegem că ea trebuie să fie totdeauna o vorbire adevărată, blîndă, izvorită totdeauna dintr-un cuget curat, o vorbire înțeleaptă, „dreasă cu sare“ — cum se exprimă Cuvîntul — adică, o vorbire plină de gust și hrană spirituală. Astfel era vorbirea Domnului Isus Hristos pentru oricine avea înaltul privilegiu să-L asculte. „Iar pruncul creștea“ — „zice Cuvîntul Domnului și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El“. Luca 2,40. „Și Cuvîntul s-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr...“ „Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har“. Ioan 1,14,16. Iar psalmistul David descriind pe Domnul Isus Hristos văzută în viziune, declara despre El : „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele Tale“. Ps. 45,2.

„Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Său, plin de har și de adevăr să vină dintr-o lume de neînchipuită mîrire... într-o lume întunecată de umbra morții...“ Aici, însă, vorbirea Lui a fost, cu adevărat, o „vorbire cu har“ care a adus mult folos spiritual celor de L-au ascultat și au crezut cuvintele Lui pline de har și de adevăr. Toți cei care ascultă și cred și acum cuvintele Lui se vor bucura de același binecuvîntat folos spiritual atît în viața aceasta, cît și în veșnica viață viitoare.

În cuvîntul de deschidere al Epistolei către Evrei, citim următoarele gînduri : „...Dumnezeu... a vorbit“. Conținutul și autoritatea teologiei Creștine se sprijină în mod just pe Cuvîntul lui Dumnezeu. Expresia „Cuvîntul lui Dumnezeu“ în Vechiul Testament era DEBOR YAHWEH. Geneza 1,1 spune : „La început Dumnezeu a creat“. Și cum a creat El ? Prin Cuvîntul Său. Glasul lui Dumnezeu a adus la existență materia. Dumnezeu a spus : „Să fie lumină, și a fost lumină“ (vers. 3). „Cerurile au fost făcute prin Cuvîntul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui“ (Ps. 33,6). De mai

3,16). Creștinismul poate deci, într-un anumit sens, să fie considerat ca o carte de religie, cu o doctrină zidită prin inspirația primită din Vechiul Testament. Dar creștinismul a contribuit de asemenea la descoperirea adevărului. De fapt, solia Creștină a fost împlinirea a tot ceea ce profeții au vorbit și au scris, apostolii fiind emisararii ei numiți în mod divin (Marcu 3,14). Ei au mers înainte îmbrăcați cu Duhul Sfînt (Mat. 10,19 ; Ioan 14,16) și ei au fost martori ai evenimentelor pe care apoi le-au consemnat în scrierile lor. „Ca martori ai lui Hristos“, Evangheliile nu sînt produse în mod accidental

FIUL LUI DUMNEZEU —

bine de o sută și treizeci de ori găsim în V. Testament expresia : „Cuvîntul Domnului a venit... „la unul din profeți“.

Descoperirea lui Dumnezeu în V. Testament este amplificată și diversificată în Noul. Nu numai că scriitorii Noului Testament au scris prin inspirație divină, ei au văzut și au atins Cuvîntul lui Dumnezeu — Domnul Hristos intrupat (1 Ioan 1,1). Evanghelia lui Ioan este paralelă cu cartea Genezei cap. 1,1-3, și folosirea expresiei LOGOS „Cuvînt“ de către el, este strîns legată de evreescul DABAR. Expresia greacă RHEMA este și mai apropiată, căci ea subliniază efectul dinamic al revelațiunii personale a lui Dumnezeu, iar LOGOS exprimă mai mult caracterul sau mijloacele. Cu toate acestea, declarația lui Ioan „la început a fost Cuvîntul (Logos)“, se aplică în mod deosebit la Domnul Hristos, Cuvîntul intrupat.

Hristos și apostolii au recunoscut Scripturile ca fiind Cuvîntul de neschimbat al lui Dumnezeu (Ioan 10,35) ; Scripturile au fost produsul direct al Duhului Sfînt (2 Petru 1,21), descoperirea lui Dumnezeu prin care primim mîntuirea (2 Tim.

de ingeniozitatea umană, ci ele sînt o relateare prin inspirație divină a realității istorice din care a izvorit mîntuirea“.

Sursele primare ale informației noastre cu privire la viața Domnului Isus Hristos, sînt cele patru cărți ale Scripturii și a-nume — Matei, Marcu, Luca și Ioan. Este adevărat că la unele evenimente ale vieții Sale se face referire în cartea Faptelor Apostolilor și în Epistole, totuși ele se ocupă mai mult cu interpretarea faptelor. În timp ce Evangheliile prezintă o relateare detaliată a ceea ce El a spus și a făcut, în acelaș timp ele conțin puțină sau nici un fel de interpretare, în timp ce Epistolele adesea preiau faptele prezentate în Evangheliile și le aplică la viețuirea creștină. Să luăm de exemplu, referirea apostolului Pavel la înviere, din Rom. 6,3-5 :

„Nu știți că toți cîți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui ?

„Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.

„În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui“.

Aici avem o referire clară la moartea Domnului nostru, la îngroparea și învierea Lui, dar nu ni se dă nici un fel de detalii. Este un apel adresat creștinului ca să-și supună viața și să primească viața cea nouă a Duhului, care vine ca un dar de la Dumnezeu, prin prevederile harului ce au devenit posibile prin moartea expiatoare și învierea biruitoare a Domnului Hristos.

Cum și când a murit Domnul nostru nu este prezentat în E-

Toate acestea și sute de alte lucruri le învățăm din aceste prime cărți ale Noului Testament.

Creștinismul și Hristologia în particular, se bazează pe aceste afirmațiuni ale Evangheliilor care declară că la un anumit timp, Dumnezeu S-a descoperit pe Sine în acțiune cu scopul de a salva pe cei căzuți din păcat și de consecințele lui. Dar cât de veridice sînt aceste relatări? Desigur, biserica primară, avea și păstra aceste convingeri religioase cu mult înainte ca vreo parte a Noului Testament să fie așezată în formă scrisă. Biblia lor era Legea, Profeții și Psalmii. Când Domnul

Levi, fiul lui Alfeu (Mat. 9,9-13; Marcu 2,13-17; Luca 5, 27-32).

Marcu nu a fost unul dintre cei doisprezece apostoli. El este amintit în cartea „Faptele Apostolilor“, ca Ioan Marcu, o rudă a lui Barnaba. El a fost un colaborator apropiat al lui Pavel (Fapte 12,12.25; 13,5.13; 15,37). El este menționat de asemenea în patru Epistole și anume, în epistola către Coloseni (Colos. 4,10); epistola către Timotei (2 Tim. 4,11); epistola către Filimon (Filimon 24); și epistola ap. Petru (1 Petru 5,13). În general se crede totuși că deși Evanghelia poartă numele său, în realitate ea ar fi aparțin-

FIUL OMULUI

pistole sau în Cartea Faptelor, ci numai în Evangheliile. Este deci de o importanță vitală ca noi să studiem cu atenție patru documente istorice. Noi vorbim despre Matei, Marcu, Luca, ca despre niște Evangheliile Sinoptice, pentru că ele conțin relatări asemănătoare despre viața, moartea și învierea Domnului Hristos. Evanghelia lui Ioan este recunoscută în general ca fiind scrisă ceva mai târziu decât celelalte.

Creștinismul nu este o religie a speculațiilor teologice, și nici numai înmănunchierea de idealuri etice. Ea este o religie dintr-o perioadă istorică dată; Isus Hristos a venit la un anumit timp; El a trăit într-un anumit loc din Palestina; El a adus la îndeplinire o anumită lucrare; El a murit și a fost îngropat. Într-un mod miraculos, El S-a ridicat din morți. Apoi, după patruzeci de zile, El S-a înălțat la Tatăl Său spre a păși în lucrarea Sa de mijlocire în favoarea păcătoșilor. Și în armonie cu făgăduința Sa, noi credem că El se va reîntoarce în persoană spre a-și lua poporul Său, spre a fi împreună cu el în veșnicie.

Isus, răspunzînd întrebării Saducheilor cu privire la înviere spune: „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu“ (Mat. 22,29). Desigur, El se referea atunci la Vechiul Testament. Căci numai cu mulți ani mai târziu a început Noul Testament să fie scris. Unii dintre savanții în teologie consideră că unele dintre Epistole au fost cele care au apărut de prima dată.

O scurtă privire asupra scriitorilor Evangheliilor ne va putea ajuta să înțelegem mai bine pe acești oameni — Matei era un vameș, unul care strîngea dările pentru romani, deci în slujba romanilor, atunci cînd Isus l-a chemat. Cîțiva savanți în teologie sînt în dubiu în ceea ce privește faptul dacă Matei a fost în adevăr acela care a scris cartea ce-i poartă numele, sau nu. Dar argumentele lor nu sînt convingătoare și susținerile lor nu afectează veracitatea demnă de încredere a acestei cărți a Noului Testament. De-a lungul tuturor veacurilor biserica a crezut aproape în unanimitate că Matei a fost autorul Evangheliei ce-i poartă numele. El este cunoscut de asemenea ca

nînd lui Petru, Marcu fiind persoana care a scris Evanghelia în timp ce Petru relatează — povestea celei ce cunoaștem noi astăzi ca fiind Evanghelia lui Marcu.

Asemenea lui Marcu, nici Luca n-a făcut parte din grupa celor 12 ucenici. De fapt el nu apare niciodată în rapoartele Evangheliilor, cu excepția faptului că — așa cum cred unii — el ar fi făcut parte din grupa celor șaptezeci de ucenici pe care Domnul i-a trimis să lucreze. Pavel l-a întîlnit la Troa, ocazie cu care el a devenit un membru permanent al grupului evanghelist al marelui apostol Pavel (Fapte 16,10-12). El a rămas alături de marele apostol pînă la martiriul acestuia (Fapte 20,35; 21,15; Col. 4,14; Filim. 24). Pavel se referă la el ca la „prea iubitul medic“. El a fost deci printre scriitorii Noului Testament singurul ce era dintre neamuri. Se crede în general că Ioan și-a scris Evanghelia sa cu mult mai târziu decât celelalte trei Evangheliile Sinoptice. În timp ce nu putem cunoaște data exactă cînd acestea au fost scrise, marea majoritate însă a savanților în teologie arată că Evangheliile

după Matei, Marcu și Luca au fost scrise înainte de anul 70 d.Hr., deci în cadrul primei jumătăți de veac de la moartea Domnului Hristos.

Astfel stînd lucrurile, evenimentele raportate în cuprinsul lor puteau să fie verificate și corectate de toți cei ce au fost martori oculari a celor ce au avut loc. În Evanghelia sa, Luca spune: LUCA 1,1-4

Noi nu știm cîte încercări s-au făcut de a reda viața și lucrarea minunată a Domnului nostru, dar prefața, introducerea Evangheliei după Luca descoperă interesul intens și general pentru membrii primei biserici creștine față de relatarea vieții și lucrării Domnului nostru Isus Hristos. Ne putem ușor imagina faptul că apostolii au repetat în mod constant cele ce ei au văzut și auzit creînd astfel — cum era și cazul — un interes deosebit, o sete de a cunoaște cît mai deplin și cît mai veridic posibil relatarea vieții și lucrării Mîntuitorului nostru. Unii dintre cei ce ascultau și-au notat cele spuse. Luca, ca literat și medic și-a luat sarcina pregătirii unei astfel de relatări. Faptul că el era în posesia Evangheliei lui Marcu se pare a fi un lucru evident, căci din cele aproximativ 1149 versete ale Evangheliei după Luca, aproape 320 le găsim și în Evanghelia lui Marcu.

În Evanghelia după Matei avem cam 1068 versete, dintre care aproximativ 500 le găsim la Marcu. Se consideră de asemenea că numai 31 de versete din Evanghelia lui Marcu, nu se găsesc fie în Evanghelia lui Matei, fie în cea a lui Luca.

Au fost oare acești oameni capabili să întocmească și să prezinte raportul vieții Domnului? Putem fi noi oare siguri de istoricitatea acestor documente? Este bine să ne reamintim faptul că unele dintre operele cele mai mari ale literaturii antice au fost scrise chiar în timpul cînd Evangheliile au fost aduse la existență. Să ne gîndim la cei doi istorici romani de seamă, Valerius Paterculus și Valerius Maximus, amîndoi au fost la apogeul lor în decada a treia a erei Creștine. Scrierile lor sînt de neega-

lat. Să ne amintim de Tacitus, autorul faimoaselor Anale. El a trăit între anii 55-117 d.Hr. Printre greci era faimosul geograf „Strabo“. El a trăit între 63 în.Hr. și 25 d.Hr. Au fost de asemenea filozofi ca: Philom din Alexandria, un iudeu (anii 20 în.Hr. — 65 d.Hr.). Cel mai mare dintre toți biografuli romani a fost Plutarh, de la 46 în.Hr. la 120 d.Hr.

Istoricul iudeu Flavius Iosephus, (37-100 d.Hr.) a fost angajat, prins în marile sale lucrări literare în decursul anilor cînd Evangheliile după Matei și Luca au început să apară în formă scrisă. De fapt, o școală a istoricilor judei era înfloritoare între anii 50-100 d.Hr. După cum spunea un scriitor: „Dacă Evangheliile noastre n-au fost scrieri creștine, atunci ele trebuie să-și ocupe locul ce li se cuvine ca niște exemple admirabile ale literaturii istorice iudaice“.

Dr. James T. Shatwell, un fost profesor de istorie la Universitatea din Columbia, și autorul articolului „History“ în edițiile unsprezece ale Enciclopediei Britanice, face această declarație în cartea sa: „The History of History“. El spunea că Luca, așa cum Faptele Apostolilor arată, a fost un bărbat educat care și-a compus istoria sa din diferite surse, a fost corect, precis în geografie și sirguincios și lucrarea lui stă foarte bine alături de cele mai bune pagini ale timpului său“ (vol. I/pag. 329). Această declarație este cu atît mai remarcabilă cu cît trebuie să reținem faptul că profesorul Shatwell nu a fost un creștin Evanghelic, ci un raționalist. Evangheliile nu au fost scrise într-un timp de ignoranță, sau de către bărbați ignoranți. Și mai important este faptul că cei ce le-au scris au fost bărbați conduși, călăuziți de Duhul Sfînt. Așa cum spune apostolul Petru: „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu mînați de Duhul Sfînt“ (2 Petru 1,21).

Nu este intenția mea ca în articolul de față să vorbesc despre problema inspirației, deși lucrul acesta ne-ar ajuta foarte mult. Dar dacă oameni sfinți ai lui Dumnezeu au fost inspirați

de Duhul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu cu siguranță a știut cum să-i conducă în timp ce aceștia scriau.

„Duhul lui Dumnezeu, știe — cu siguranță — cît de important a fost ca biserica să fie păstrată în siguranță și ocrotită de erori, de erezii, de concepțiile vagi, mistice cu privire la Domnul Hristos, care ar fi schimbat temelia cea sigură a credinței, dintr-un fapt istoric solid, real, în nisipul totdeauna mișcător al speculațiilor și El a știut de asemenea că Biserica trebuie și poate să fie ferită de aceste primejdii totdeauna existente numai avînd în posesia ei raportarea istorică, veridică, vrednică de încredere a vieții, caracterului și lucrării a Celui ce este Capul Bisericii, a Domnului Isus Hristos“.

În aceste patru documente istorice, Domnul Isus Hristos apare ca Fiul Mariei, care era bine cunoscut locuitorilor Nazaretului, unde El a fost crescut. Ei L-au recunoscut ca fiind un membru al unei familii umile. Ei L-au urmărit cum creștea în statură, în înțelepciune, și mai mult decît orice El creștea în a fi tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Evanghelistul Luca relatează un incident din copilăria Domnului Isus, cînd Iosif și Maria L-au pierdut timp de trei zile. Nu era nimic mistic la acest băiat. El a trăit o viață perfect normală în mijlocul comunității din Nazaret. În lucrarea Sa publică El se înfățișează ca unul care era părtaș acelorași slăbiciuni fizice caracteristice nouă, oamenilor. El obosea, flămînzea și înseta. Odată sau de două ori El s-a miniat, fără a se dezlîntui cu furie, dar plin de indignare față de atitudinea unor conducători religioși. El știa să sufere și tinjea după o înțelegere plină de simpatie, în mod deosebit din partea ucenicilor Săi.

Toate cele patru Evangheliile reprezintă pe Domnul Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, Mesia. El S-a prezentat pe Sine ca fiind Domn al Sabatului, și ca Fiu al Omului El declara că are puterea să ierte păcatele și să restabilească Împărăția lui Dumnezeu. Evangheliile Îl des-

coperă ca un Om care făcea minuni, vindecând pe bolnavi, scoțind afară demoni, hrănind mulțimile înfometate și chiar înviind pe morți. Și totuși în toate aceste experiențe El este reprezentat ca fiind unul dintre noi. El nu a fost altfel de cum — în mod normal sîntem noi — căci a fost făcut asemenea trupului nostru păcătos, deși El însuși n-a păcătuit niciodată. Așa cum spune un comentator: „Nu există nimic asemănător în literatura religioasă, nici o persoană miraculoasă care să fie în adevăr așa de naturală, așa de constant una și aceeași; și nici scriitorii de lucruri miraculoase care să considere că ei se ocupă de lucruri în total normale, în totul obișnuite. Acestea sînt lucruri care prezintă mai mult decît numai un interes psihologic. Ele vorbesc despre oameni care au stat față în față cu realitatea și sînt conștienți de faptul că ei nu descriu decît numai ceea ce au văzut“.

Aceste Evanghelii stau astăzi ca documente de cea mai mare valoare pentru oamenii credinței, documente vrednice de încredere. Profesorul german Dr. Eduard Meyer, în excelenta sa lucrare URSPRUNG UND ANFANG DES CHRISTENTUMS (Originea și începuturile Creștinismului) declară: „Este evident că pentru istoria noastră referitoare la Isus noi nu ne bazăm pe reprezentări ale raportelor care să ne parvină de la cea de a doua generație, generația post-apostolică, ci sîntem purtați înapoi, cu mult în urmă, în mijlocul primei generații — oameni care L-au cunoscut personal în mod apropiat și care păstrau o vie amintire a Lui; și aceste vechi amintiri stau astăzi aici sub ochii noștri în multiple forme. Nu există nici un motiv pentru a refuza să accepți aceste vechi tradiții ca fiind din punct de vedere istoric vrednice de încredere în toate privințele — cum și în ordinea istorică cronologică“.

Cine a vizitat ruinele Templului lui Apolo din Didynea, pe coasta Ioniană, a observat ridicîndu-se din grămada cea mare de sfărîmături de mar-

moră, trei coloane masive. Astăzi acest antic sanctuar Anato-lian este un obiect de interes arheologic, căci templul a fost distrus de cutremur și de furtunile ce au bîntuit de-a lungul veacurilor. Dar pe lângă aceste eforturi ale naturii, el a avut de suferit de asemenea și de exploziile dinamitei puse de miinile oamenilor. Cu toate acestea coloanele lui stau încă, iar temeliiile templului sînt de nezdruincinat. De ce oare? Pentru că, ascunsă de ochii observatorului obișnuit și neinițiat, aceste temelii stau pe un masiv de stîncă, ce pătrunde adînc în pămînt. Tot la fel, privim documentele prețioase ce păstrează raportul vieții Domnului Isus Hristos și al lucrării Sale. Putem avea încredere în aceste rapoarte, știind că apostolul Pavel spune că: „temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită“ (2 Tim. 2,19).

Și ce este oare această temelie? Este descoperirea scopului Celui veșnic, al harului lui Dumnezeu, „dat... după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii“ (2 Tim. 1,9). Mereu și mereu în scrierile sale, marele apostol cheamă să vedem mîntuirea noastră în marea ei întindere cosmică. A înțeles darul lui Dumnezeu ce ne-a fost dat în Isus Hristos, noi trebuie să-L vedem, nu numai ca Hristos din Betleem, sau ca Hristos din Galileea, nici chiar ca Hristos pe crucea Calvarului, ci ca Hristos cel veșnic — un Hristos al universului cosmic în sensul identificării Lui cu veșnicia, cu lucrările aducerii la ființă a universului cosmic. Ca unul, care, prin cuvîntul Său, a creat toate lucrurile, și care mai tîrziu în ceasul celei mai mari crize celeste, a condus oștile loiale — credincioase ale cerului, împotriva armatelor rebele ale lui Lucifer. Profetul de pe Patmos, în marea sa descriere apocaliptică, spune: Apoc. 12,7-9.

Această bătălie cataclismică între forțele puternice ale răului au ajuns la apogeu cînd „Dumnezeu... n-a cruțat pe ingerii care au păcătuit, ci i-a a-

runcat în adînc... păstrați pentru judecată“. 2 Petru 2,4.

Acest conflict n-a distrus totuși Planul lui Dumnezeu de a ducere la existență a acestei lumi. În modul Său unic și pentru binele universului întreg, această lume a fost adusă la existență și omului i-a fost dată stăpînirea asupra ei. Dar și el — Adam a păcătuit. El s-a aliat cu ispititorul, și prin acest act, el s-a alăturat celui rău. Dar Adam a auzit personal declarația lui Dumnezeu: gen. 3,15

În acest conflict amindoi combatanții vor suferi răni, dar amăgitorul va primi o rană de moarte. Lovitura de grație pe care Dumnezeu i-o va administra acestui șarpe vechi, numit Diavolul, Satana —îi va fi fatală. „Nu vei mai fi niciodată“, spune Scriptura (Ezech. 28,19), dacă dorim să vedem întreaga valoare, întreaga grandoare a harului lui Dumnezeu, atunci noi trebuie să prindem acest măreț tablou panoramic, acest tablou universal sau cosmic. Numai atunci vom putea înțelege planul cel veșnic al lui Dumnezeu, atît în crearea cit și în rîscumpărarea acestei lumi.

Toate acestea sînt legate de Hristologie. (1 Petru 1,12). Astfel, în studiile noastre de Hristologie, noi vom încerca să sezizăm, să prindem scopul cosmic al lui Dumnezeu cu noi, cu lucrarea mîntuirii noastre în Isus Hristos.

Contemplînd aceste lucruri apostolul strigă: (Rom. 11,33). Această mare scenă a descoperirii lui Dumnezeu va fi cadrul în care noi vom considera pe „Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, adică Isus“ (Evr. 3,1). Numai dacă vom prinde această cosmică privileție cu scopul cel mare a lui Dumnezeu, numai atunci vom începe să înțelegem lucrarea Celui ce a fost Dumnezeu și om, care „măcar că era bogat, s-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți“ (2 Cor. 8,9). A Lui să fie slava acum și-n vecii vecilor — Amin!

Curierul
ADVENTIST